

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

No. 1

Τό Λάββο
του Νόμου

68 ΣΕΛ

ΜΙΚΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΕΡΙΦΗ

ΔΡΧ 3

ΤΟ ΛΑΣΣΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

«Θά υπογράψης όπωδοδήποτε»

ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ νά νυχτώνη όταν ό Μπόμπ Πάρκερ ξε-
θγαλε από τό σταύλο τό άλογό του καί άρχισε νά τό σελλώνη
μέ άργές καί κουρασμένες κινήσεις.

“Ενα όμορφο κορίτσι πρόβαλε στό κεφαλόσκαλο :

— Ποϋ θά πäs τέτοια ώρα, πατέρα; ρώτησε.

— Στο μπάρ, παιδί μου. Με είδοποίησε ό γείτονάς μας ό
Σώλτ πώς με περιμένουν κάτι ξένοι νά συζητήσουμε γιά δου-
λειές. Φαίνεται πώς θά είναι άγοραστές μοσχαριών. “Αν πετύ-
χω καμμιά καλή τιμή θά τούς τά δώσω.

— Δέν πιστεύω ν’ άργήσης. Φοβάμαι νά μείνω μόνη μου
στό σπίτι.

“Ο Μπόμπ Πάρκερ σήκωσε τό γκριζόμαλλο κεφάλι του,
τήν κύτταξε καί τής χαμογέλασε.

— Μή φοβάσαι, τής είπε, θά γυρίσω όσο μπορώ πιό γρή-
γορα. Περίμένέ με νά φάμε μαζί.

Καθάλλησε τὸ ἄλογό του καὶ ξεκίνησε. Τὸ μπάρ ἄπεχε κάπου δέκα λεπτά ἀπὸ τὸ σπίτι του.

“Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ὁ Φαζάνο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ, ἕνας χοντρός Μεξικανός, τὸν ὑποδέχθηκε χαμογελώντας πονηρά.

— Εἰσαι τυχερός, τοῦ εἶπε καὶ τὸν χτύπησε στὴν πλάτη.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Μπόμπ Πάρκερ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Ποῦ εἶναι οἱ ξένοι ποὺ με ζήτησαν;

— Πάνω στὸ πατάρι. Σὲ περιμένουν τώρα καὶ μιὰ ὥρα.

“Ὁ Μπόμπ ἀνέβηκε σιγά - σιγά τὰ σκαλιά. Στὸ πατάρι δὲν θρῆκῃ παρὰ τρεῖς ἀνθρώπους νὰ συζητοῦν γύρω σ’ ἓνα τραπέζι, μπροστὰ σὲ μιὰ μπουκάλα οὐῖσκυ. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς φοροῦσε καθαρά ρούχα καὶ φαινόταν ἀπὸ μακριὰ πὼς ἦταν ἀπὸ πολιτεία. Οἱ ἄλλοι δυὸ ἦταν κάου - μπόυς, ἀγνωστοὶ στὸν Μπόμπ. Φοροῦσαν πέτσινὰ σακκάκια καὶ ἡ ζώνη στὴ μέση τους, ὅπου κρεμόταν τὸ «Κόλτ» ἦταν γεμάτη σφαίρες.

“Ὁ ξένος σηκώθηκε ἀμέσως.

— Εἰσαι ὁ Μπόμπ Πάρκερ; ρώτησε χαμογελώντας καὶ τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι.

“Ὁ Μπόμπ τοῦ τὸ ἔσφιξε ἐγκάρδια.

— Κάθησε. Ἐμένα με λένε Ρέντ Μόργκαν. Τὰ δυὸ παλληκάρια εἶναι φίλοι μου.

“Ὁ Φαζάνο, ὁ μπάρμαν, ἔφερε ἓνα τέταρτο ποτήρι καὶ ἓνα δεύτερο μπουκάλι με οὐῖσκυ.

— Κύριε Πάρκερ, ἄρχισε ὁ Ρέντ Μόργκαν μόλις κατέθηκε ὁ Φαζάνο, σᾶς κάλεσα γιὰ νὰ συζητήσουμε γιὰ δουλειές.

— Ἐχω εἰκοσιδύο μοσχάρια, τοῦ εἶπε ὁ Μπόμπ, τὰ πιὸ παλαιὰ μέσα στὸ Μπένσον. Ἄν μοῦ δώσετε καλὴ τιμή...

— Δὲν εἶμαι ἀγοραστής μοσχαριῶν τὸν διέκοψε χαμογελώντας ὁ Μόργκαν. Δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὰ μοσχάρια σου, ἀλλὰ γιὰ τὴ γῆ σου.

— Τὴ γῆ μου; ἔκανε παραξενεμένος ὁ Πάρκερ.

— Ναί. Ἐχεις κάτι ἄγωνα χωράφια κοντὰ στὸ θουνὸ Σαγκουάρο, μισὴ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπένσον. Μοῦ τὰ πουλᾶς;

— Αἱ ἔκανε ὁ Πάρκερ. Ἐνδιαφέρεσαι γι’ αὐτὰ τὰ χωράφια; Τί τὰ θέλεις; Δὲν φυτρώνει οὔτε χορτάρι, οὔτε τίποτε.

— Σκέφτομαι ν' αγοράσω μία μεγάλη έκτασι και ενδιαφέρομαι και για τα χωράφια σου, Πάρκερ. Θα σου δώσω καλή τιμή.

— Δυστυχώς δεν τα πουλάω, είπε ο Πάρκερ.

— Γιατί; Έκανε παραξενεμένος ο άλλος. Δεν σου χρειάζονται σέ τίποτε.

— Είναι τα μόνα χωράφια που μου άφησε ο μακαρίτης ο πατέρας μου και τ' αγαπώ. Μου άρέσει να πηγαίνω και να τα βλέπω.

— Μην είσαι κουτός, Πάρκερ, του είπε ο Μόργκαν. Με τα λεφτά που θα σου δώσω θ' αγοράσης ένα ευφορο χωράφι έδω κοντά. Είναι μοναδική εύκαιρία. Έμαθα πώς έχεις ένα κορίτσι. Σου χρειάζονται, λοιπόν τα λεφτά για να τ' προικίσης.

— Λυπάμαι πολύ μ'ά δεν μπορώ να σ' ευχαριστήσω, είπε ο γερο Πάρκερ κι' έτοιμάστηκε να σηκωθεί.

Ο Μόργκαν έβαλε τ'ό χέρι στ'όν ώμο του και τ'όν ανάγκασε να καθήση.

— Σου προσφέρω δυ'ο χιλιάδες δολάρια, Πάρκερ, του είπε κι' έβαλε από τήν τσέπη του τ'ό πορτοφόλι, που ήταν φουσκωμένο από τα πολλά χαρτονομίσματα.

Ο Πάρκερ κούνησε άρνητικά τ'ό κεφάλι του.

— Άν π'ής πουθενά π'ώς σου πληρώνω αυτά τα άγωνα χωράφια δυ'ο χιλιάδες δολάρια και σ'ό δεν τα δέχεσαι θα σ'ε ποι'ν τρελλό, Πάρκερ! πείσμως έλαφρά ο Μόργκαν.

— Μπορεί, είπε ο γέρος χαμογελώντας. Μ'ά σου ξαναλέω π'ώς τα χωράφια αυτά τα βρήκα από τ'όν πατέρα μου. Κι' αυτός από τ'όν δικό του πατέρα. Κι' εγώ με τή σειρά μου θα τ'ε άφήσω στ'ήν κόρη μου.

— Είσαι πεισματάρης Πάρκερ, αλλά κι' εγώ δεν πηγαίνω πίσω. Υπόγραψε ένα χαρτί π'ώς μου πουλάς τα χωράφια σου για πέντε χιλιάδες δολάρια.

Η καινούργια προσφορά δεν συγκίνησε καθόλου τ'όν γερο Πάρκερ.

— Μην έπιμένης, είπε στ'όν Μόργκαν. Δεν τα πουλάω ούτε με έκατ'ό χιλιάδες δολάρια.

Ξαφνικά... ο Ρέντ Μόργκαν έβγαλε από τη ζώνη του το πιστόλι και το ακούμπησε πάνω στο τραπέζι, με την κάννη στραμμένη προς το μέρος του Πάρκερ.

— Πέντε χιλιάδες δολλάρια, του είπε με σφιγμένα χείλη ενώ τα μάτια του έλαμψαν παράξενα.

— Ο γερο Πάρκερ κατάλαθε πώς το πιστόλι το έβαλε ο Μόργκαν στο τραπέζι για να τον αναγκάσει να δεχτεί.

— Δεν καταλαβαίνω τί σου χρειάζονται αυτά τα άγωνα χωράφια, είπε στον ξένο.

— Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός, Πάρκερ. Πείσμωνσα και θέλω να τ' αγοράσω. Και πρέπει να ξέρης πώς ένας Ρέντ Μόργκαν δεν υποχωρεί ποτέ του! Τα χωράφια θά τ' αγοράσω απόψε.

— Δεν πρόκειται ποτέ μου να υπογράψω! άρνήθηκε με πείσμα ο Πάρκερ.

Ξαφνικά, δέχτηκε μία δυνατή γροθιά στο δεξί του μάγουλο, από τον κάου-μπού που καθόταν δίπλα του. Ζαλίστηκε κι έπιασε το κεφάλι του με τα δυό του χέρια.

— Θα υπογράψης; σφύριξε ο Μόργκαν.

— "Όχι! άπάντησε με θάρρος. Τα χωράφια είναι δικά μου και κανείς δεν θά με υποχρεώσει να τα πουλήσω!

Μία δεύτερη γροθιά τον έρριξε κάτω από την καρέκλα. Βόγγηξε και έκλεισε τα μάτια από τον πόνο. Οί δυο κάου-μπούς τον έπιασαν από τις μασχάλες και τον βοήθησαν να καθήση πάλι. Ο Ρέντ Μόργκαν έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί και του το άπλωσε μπροστά.

— Υπόγραψε, Πάρκερ, του είπε και του έδωσε ένα μολύβι. Το πείσμα σου δεν θά σου βγίη σέ καλό. Άντι να μου φιλήσης τα χέρια που σου πληρώνω πέντε χιλιάδες δολλάρια μιά έκτασι που δεν φυτρώνει πάνω της τίποτε άλλο έκτός από άγκάθια, έσύ κάνεις σά να σέ πρόσβαλα. Έλα, υπόγραψε να τελειώνουμε. Θα θάλω τους ανθρώπους μου να σου ζητήσουν συγγνώμη που σέ χτύπησαν και θα τσουγκρίσουμε σάν φίλοι τα ποτήρια.

Ο Μπόμπ Πάρκερ τόν κύτταξε κατάματα με μίσος και περιφρόνησι.

— Είσαι ένας παλιάνθρωπος Ρέντ Μόργκαν! τοῦ εἶπε. "Αν νομίζης πὼς θὰ σέ φοβηθῶ, εἴσαι γελασμένος. Χτυπήστε με ὅσο θέλετε, σκοτώστε με, δὲν πρόκειται ὁμως νὰ ὑπογράψω αὐτὸ τὸ χαρτί. Ποιὸς ξέρει τί ὑπουλα καὶ σατανικά σχέδια ἔχεις στὸ νοῦ σου. Ποιὸς ξέρει ποιὸς εἴσαι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι. Σοῦ ξαναλέω πὼς δὲν σέ φοβῶμαι!

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κάου - μπὸὺ τράβηξε τὸ πιστόλι του.

— Τί με διατάξεις ἀφεντικό; ρώτησε τὸν Μόργκαν.

— Νὰ φύγης καὶ νὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Πάρκερ, τοῦ εἶπε ὁ Μόργκαν. Ἐκεῖ θὰ θρῆς τὴν κόρη του. Μένει μόνη της. Τὸ σπῖτι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ δὲν πρόκειται νὰ σέ δῇ κανεὶς. Δὲν θὰ χαλάσης παραπάνω ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

**Ἡ οἶλλα
ἦταν
γεμάτη
αἷμα !**

Ο ΜΠΟΜΠ ΠΑΡΚΕΡ τινάχτηκε ὁλόρθος. Τὰ μάτια του γούρλωσαν.

— Μόργκαν! ψέλλισε. Τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Ἐκεῖνο πού σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, Πάρκερ. "Αν δὲν ὑπογράψης αὐτὸ τὸ χαρτί θὰ σκοτώσω τὴν κόρη σου.

— Θεέ μου.. τόσο σκληρὴ καρδιά ἔχεις, λοιπόν;

— Σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι πεισματάρης καὶ δὲν ὑποχωρῶ μπροστά σέ τίποτα. Ἐμαθα πὼς ἔχεις μιὰ μοναχοκόρη πού τὴ λατρεύεις. Λοιπόν, τί προτιμᾷς; Νὰ μείνουν τὰ χωράφια σέ σένα καὶ νὰ χάσης τὴν κόρη σου **fl**.

— Πάψε!

— Δεν υπάρχει άλλη λύσι, Μπόμπ Πάρκερ. Σοῦ ἀφίνω πέντε λεπτά προθεσμία νά πάρης τὴν ἀπόφασί σου. Μὴ νομίζεις πῶς δὲν θὰ πραγματοποιήσω τὴν ἀπειλή μου. Θέλω ν' ἀγοράσω τὰ χωράφια σου καὶ θὰ τ' ἀγοράσω ὅπως θήποτε!

Ὁ γερο Πάρκερ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ ἄσχημα. Στὴ σκέψι πῶς αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος δὲν θὰ δίσταζε νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη του γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, τοῦ ἤρθε νὰ τρελλαθῇ. Δὲν ὑπῆρχε λοιπόν, ἄλλη λύσι. Ἐπρεπε νὰ δεχτῇ καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὸ χαρτί γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τῆς κόρης του.

Κύτταξε τὸν Μόργκαν.

— Θὰ ὑπογράψω, τοῦ εἶπε. Μὰ ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι σου. Κι' ὅσο δυνατὸς κι' ἂν εἶσαι, τὰ χωράφια αὐτὰ θὰ γίνουν πάλι δικὰ μου. Κι' ἂν δὲν ζῶ ἐγὼ θὰ μείνουν στὴν κόρη μου. Ὁ Θεὸς τὰ θλέπει ὅλα καὶ τιμωρεῖ τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Δῶσε μου τὸ μολύβι.

Ὁ Μόργκαν ἔβαλε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ κάου-μπού.

— Μιὰ στιγμὴ, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ ἔχω ἓνα μάρτυρα πῶς ὑπέγραψες τὸ πωλητήριο καὶ πῆρες τὰ λεφτά.

Χτύπησε τὰ χέρια του καὶ, σὲ λίγο, ἀνέβηκε στὸ πατάρι τρέχοντας ὁ Φαζάνο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ.

— Κι' ἄλλο οὐτρε; ρώτησε.

— Ὁχι, τοῦ εἶπε ὁ Μόργκαν. Σὲ χρειάζομαι γιὰ μάρτυρα. Ὁ κύριος Πάρκερ δέχτηκε νὰ μοῦ πουλήσῃ τὰ χωράφια του κοντὰ στὸ θουνὸ Σαγκουάρο ἀντὶ γιὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια.

— Μπράβο! ἔκανε ὁ Φαζάνο χτυπώντας τὸν γερο Πάρκερ στὴν πλάτη. Σπουδαία τιμὴ. Κι' ἀπ' ὅτι ξέρω στὰ χωράφια σου δὲν φυτρώνει τίποτε.

Ὁ Μόργκαν ἔδωσε τὸ μολύβι στὸν γερο Πάρκερ κι' ἐκεῖνος ὑπέγραψε τὸ χαρτί μὲ τὸ τρεμάμενο χέρι του ἐνῶ ἡ ψυχὴ του μάτωνε ἀπὸ τὴ στενοχώρια. Ὁ Μόργκαν τοῦ μέτρησε τὰ λεφτά καὶ, διπλώνοντας τὸ χαρτί τὸ ἔβαλε στὸ πορτοφόλι του.

— Καληνύχτα, Πάρκερ, εἶπε χαμογελώντας εἰρωνικὰ καὶ

βγάζοντας τὸ καπέλλο του. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἔμεινες ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν τιμὴ.

Ὁ Πάρκερ σηκώθηκε ἀμίλητος, ἀφοῦ ἔβαλε τὰ χρήματα σὴν τσέπη του καὶ κατέθηκε τρεκλίζοντας τὰ σκαλιά.

— Ἦπιες πολὺ οὐίσκου, τοῦ εἶπε ὁ Φαζάνο πού τὸν ἀκολουθοῦσε.

Μὰ ὁ Πάρκερ δὲν τρέκλιζε ἀπὸ τὸ οὐίσκου. Τρέκλιζε γιατί ἦταν ζαλισμένος ἀπὸ τὶς γροθιές τοῦ κάου - μπόυ

Βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάρ, ὅπου στὸ βάθος τῆς σάλας ἔπαιζε μιά παρέα χαρτιά χωρὶς νὰ ὑποπεύεται τί γινόταν στὸ πατάρι, καὶ καθάλλησε τὸ ἄλογό του.

«Δὲν πειράζει, εἶπε τραβώντας τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του. Στὸ κάτω - κάτω τὰ χωράφια αὐτὰ ἦταν ἄγονα ἐνῶ τὰ λεφτά θὰ μοῦ χρειαστοῦν γιὰ τὴν προίκα τῆς Μπέττυ...»

Στὴ σκέψη τῆς κόρης του τὰ σφιγμένα του χεῖλη ἄνοιξαν σ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, στὸ μπάρ, ὁ ἓνας κάου - μπόυ ρώτησε τὸν Μόργκαν :

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀφεντικό;

Ὁ Μόργκαν κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Μά... γιατί; Ἡ δουλειὰ σοῦ ἔγινε. Ἀγόρασες τὰ χωράφια πού ἤθελες.

— Ναί, μὰ δὲν ἤθελα νὰ τὰ πληρώσω περισσότερο ἀπὸ πεντακόσια δολλάρια. Αὐτὸς ὁ τρελλόγερος μ' ἔκανε νὰ χάσω πέντε χιλιάδες δολλάρια.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ ἄλογο τοῦ Μπόμπ Πάρκερ χλιντρίσε ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἡ Μπέττυ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κατέθηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια, κρατώντας ἓνα φανάρι.

— Πατέρα, γύρισες; φώναξε. Τί σὲ ἤθελαν οἱ ξένοι; Τὰ πούλησες τὰ μοσχάρια;

Δὲν πῆρε ἀπάντησι καὶ παραξενεύτηκε.

— Πατέρα!

Ἐφθασε κοντὰ στὸ ἄλογο. Ἦταν μόνο του. Ὁ πατέρας τῆς δὲν φαινόταν πουθενά. Ἡ καρδιά τῆς πάγωσε. Κι' ὅταν σή-

κώσε ψηλά τὸ φανάρι κι' εἶδε στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου αἷμα, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της καὶ σωριάστηκε πάνω στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς, πλάι στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου ποὺ χλιμίντρισε γιὰ μιὰ φορὰ ἀνήσυχο καὶ τρομαγμένο...

**Ὁ Φαζάνο
δὲν
θυμᾶται
τίποτα !**

ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ἓνα ὁμορφο ἀνοιξιάτικο θραδάκι, δυὸ καθαλλάρηδες μπαίνουν στὸ χωριὸ Μπένσον. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ παιδιὰ. Ὁ πρῶτος, ποὺ καθαλλάει ἓνα ὑπέροχο σταχτι ἄλογο, εἶναι ὁ Τζιμ Ἄνταμς, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ὑπηρετεῖ κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σερίφηδων τοῦ Τέξας κάπταιν Κούπερ. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ φίλος καὶ βοηθός του Πεπίτο Γκονζάλες, ἓνα κωμικὸ Μεξικανόπουλο ποὺ φοράει πάντοτε σομπρέρο καὶ καθαλλάει ἓναν πεισματάρη καὶ ἰδιότροπο γάϊδαρο, τὸν Πελεγκρίνο(*). Καὶ οἱ δυὸ φίλοι ἔχουν ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ Νόμου, ἀψηφώντας κάθε κίνδυνο καὶ ἀντιμετωπίζοντας σὲ κάθε γωνιά τοῦ ἄγριου Οὐέστ, τὸ θάνατο.

Μόλις μπαίνουν στὸ Μπένσον ρωτοῦν ἓνα παιδί νὰ τοὺς

(*) Ἱστορίες τοῦ Τζιμ Ἄνταμς καὶ τοῦ Πεπίτο Γκονζάλες δημοσιεύονται στὸν «ΜΙΚΡΟ ΣΕΡΙΦΗ» ποὺ κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη.

‘Ο Μπόμπ Πάρκερ ξεκίνησε να συναντήσει τους ξένους...

δείξη τὸ σπίτι τῆς Μπέττυ Πάρκερ. Σὲ λίγο ξεπεζεύουν στὴν αὐλὴ τῆς.

Ἡ Μπέττυ Πάρκερ εἶναι μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα μὲ ξανθὰ μαλλιά, χλωμή, ντυμένη στὰ μαύρα.

— Εἶμαι ὁ Τζιμ Ἀνταμς, τῆς ἐξηγεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τῆς σφίγγει τὸ χέρι. Ἀπὸ δῶ...

— Πεπίτο Γκονζάλες, σενοριῖτα, συστήνεται μόνος του ὁ Πεπίτο καὶ κάνει μιὰ υπόκλισι ὥς κάτω, θγαζοντας τὸ σομπρέρο του. Καλὸ τὸ χωριὸ σας, ἀλλὰ πολὺ μακριὰ. Ὁ Πελεγκρίνο μου κουράστηκε πολὺ νὰ μὲ φέρῃ ὥς ἐδῶ.

— Ὁ σερίφης τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ τηλεγράφησε στὸ Ὡστιν πὼς σκότωσαν τὸν πατέρα σας γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σερίφηδων ἔστειλε ἐμᾶς γιὰ νὰ θροῦμε τὸ δολοφόνου.

— Ναί, λέει ἡ κοπέλλα. Ἐτυχε τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ θρίσκεται στὸ χωριὸ μας. Ὁ δικὸς μας ὁ σερίφης λείπει αὐτὲς τίς μέρες. Ἐκεῖνος μὲ πληροφόρησε γιὰ τὸ θάνατό τοῦ πατέρα μου.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας γεμίζουν δάκρυα.

— Περᾶστε, τοὺς λέει. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ πὺν κάνατε τόσον κόπο νᾶρθετε ὥς ἐδῶ. Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ πιὸ ἡσυχὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Τὸν σκότωσαν πρὶν πέντε μέρες καὶ τοῦ ἔκλεψαν πέντε χιλιάδες δολλάρια. Κανεὶς δὲν εἶδε τὸ δολοφόνου του. Περᾶστε, ὅσες μέρες θὰ χρειαστῇ νὰ μείνετε ἐδῶ θὰ σᾶς φιλοξενήσω στὸ σπίτι μου. Καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω ὅπως μπορῶ.

Τὰ δάκρυα μουσκεύουν τὰ ὁμορφα μάγουλά τῆς καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆ λυποῦνται. Ὁ Πεπίτο, μάλιστα, σκουτίζει κρυφὰ τὰ θουρκωμένα του μάτια μὲ τὸ μανίκι του.

— Δεσποινὶς Μπέττυ, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο μόλις καθονται, θάθελα νὰ μοῦ διηγηθῇτε μὲ κάθε λεπτομέρεια τί ἀκριβῶς συνέβη.

— Δὲν ξέρω καὶ πολλὰ πράγματα, ἀπαντᾷ ἡ κοπέλλα. Ὁ πατέρας μου ἔφυγε τὸ βραδάκι τῆς ἡμέρας ἐκείνης γιὰτὶ τὸν ζητοῦσαν μερικοὶ ξένοι στὸ μπάρ. Ἐφυγε καὶ δὲν ξαναγύρισε. Μοῦ τὸν ἔφεραν νεκρό.

Κάποιος χτυπάει την πόρτα και η Μπέττυ πηγαίνει ν' ανοίξει. 'Ο έπισκέπτης είναι ένας ψηλός και όμορφος άνδρας, ντυμένος με ρούχα που φορούν οι άνθρωποι στις πολιτείες.

— Καλησπέρα σας δεσποινίς Πάρκερ, χαιρετάει. Μήπως σ'ας ένολῶ;

— Περάστε κύριε Μόργκαν.

'Ο Ρέντ Μόργκαν μπαίνει στο σπίτι και ρίχνει μιὰ έρευνητική ματιά στα δυο παιδιά.

'Η Μπέττυ τούς συστήνει.

— 'Ο κύριος Μόργκαν μπορεί ν'ας πη'τί συνέθεθε εκείνο τὸ θράδυ, λέει στο 'Ελληνόπουλο.

'Ο Μόργκαν κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

— Πόσο λυπήθηκα γιὰ τὸν κύριο Πάρκερ! λέει στὸν Τζιμ. 'Ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος. Τὸν κάλεσα στὸ μπάρ κείνο τὸ θράδυ γιὰ νὰ διαπραγματεύθῳ τὴν αγορά μερικῶν χωραφιών του. Συμφωνήσαμε καὶ τὸν πλήρωσα πέντε χιλιάδες δολάρια. Που νὰ τὸ φανταστῶ πῶς λίγο ἀργότερα θὰ τὸν 'σκότωναν γιὰ νὰ τοῦ τὰ πάρουν.

'Ο Τζιμ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητος.

— Σ'ας ἄκουσε κανεὶς ὅταν κάνατε τὴ συζήτηση γιὰ τὴν αγορά τῶν χωραφιών; ρωτᾷ τὸν Μόργκαν. Σ'ας εἶδαν ὅταν τοῦ δίνετε τὰ χρήματα;

— Μαζί μου εἶχα δύο δικούς μου ανθρώπους. 'Ο μόνος πού ἤξερε εἶναι ὁ Φαζάνο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ. 'Αλλὰ αὐτὸς δὲν ἔφυγε οὔτε δευτερόλεπτο ἀπὸ τὸ μπάρ.

— 'Ήταν ἄλλοι μέσα στὸ μπάρ;

— Δὲν ξέρω. 'Εμεῖς εἴμαστε πάνω στὸ πατάρι.

'Ο Μόργκαν σηκώνεται καὶ παίρνει τὸ καπέλλο του.

— Καληνύχτ'ας, δεσποινίς, λέει στὴ Μπέττυ. "Αν με χρειασθῆτε τίποτε ξέρετε ποῦ θὰ με θρῆτε.

— Εἶναι ένας ἐξαιρετικὸς κύριος, λέει ἡ κοπέλλα στὰ δυο παιδιά, ὅταν μένουν μόνοι. "Ερχεται κάθε μέρα νὰ με δῇ καὶ νὰ με παρηγορήσει.

— Τί χωράφια ἀγόρασε; τὴ ρωτᾷ ὁ Τζιμ. Λιβάδια;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παράξενο, ἀποκρίνεται ἡ Μπέττυ. 'Αγόρα-

σε μερικά άγωνα χωράφια που δέν φυτρώνει τίποτε πάνω σ' αυτά. Καί τὸ πιὸ παράξενο εἶναι πὺ δέχτηκε νὰ τὰ πουλήσῃ ὁ πατέρας μου. Τὰ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν παπποῦ μου καὶ μοῦ ἔλεγε πάντα πὺς τ' ἀγαπάει αὐτὰ τὰ χωράφια καὶ πὺς δέν πρόκειται νὰ τὰ πουλήσῃ ποτέ.

— Αὐτὸς ὁ Μόργκαν ἀπὸ ποῦ εἶναι;

— Ἀπὸ τὸ Ρέντροκ.

— Τί τὰ ἤθελε τὰ ἄγωνα χωράφια;

— Λέει πὺς τοῦ ἀρέσει τὸ Μπένσον καὶ θ' ἀγοράσῃ πολλὰ κτήματα ἀκόμα. Φαίνεται πὺς εἶναι πολὺ πλούσιος.

— Ποῦ μένει;

— Στὸ σπίτι τοῦ Φαζάνο, πὺ ἔχει τὸ μπάρ. Τοῦ νοίκιασε ἓνα δωμάτιο γι' αὐτὸν κι' ἓνα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ Τζιμ σηκώνεται.

— Πάμε, Πεπίτο, λέει στὸ φίλο του. Πάμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ Μπένσον.

— Δέν μὲ λυπᾶσαι, Τζιμ; παραπονιέται ὁ Πεπίτο πὺ τὸν ἔχουν πιάσει οἱ τεμπελιές του. Αὔριο τὸ πρωῒ τὸ βλέπουμε τὸ Μπένσον.

Μὰ ὁ Τζιμ κατεβαίνει κιόλας τὶς σκάλες κι' ἀναγκάζεται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἔτσι, σὲ λίγο, οἱ δυὸ φίλοι σταματοῦν μπροστὰ στὸ μπάρ τοῦ Φαζάνο.

Ἡ σάλα εἶναι σχεδὸν γεμάτη ἀπὸ πελάτες πὺ πίνουν καὶ παίζουν. Ὁ Τζιμ κατευθύνεται στὸν μπάγκο.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Φαζάνο; ρωτᾷ ἓναν ψηλὸ καὶ γεροδεμένο ἄντρα.

— Ἰο (ἐγὼ) τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— ὦ, σετιόρ, στείς Μεχικάνο; (ὦ, κύριε, εἶστε Μεξικανός;) τοῦ λέει μὲ χαρὰ ὁ Πεπίτο. Εἶμαι κι' ἐγὼ Μεξικανός, ἀπὸ τὴν Τσιχουάουα! Κόλλα το, λοιπόν!

Τοῦ ἀπλώνει τὸ χέρι μὰ ὁ Φαζάνο δέν τοῦ δίνει σημασία καὶ ὁ Πεπίτο κατεβάζει τὰ φρύδια του θυμωμένος.

— Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω κάτι, Φαζάνο, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Τί θέλεις μικρέ κάου-μπόυ; άπαντάει ειρωνικά ο Φαζάνο:

‘Ο Τζίμ καταλαβαίνει πώς έχει νά κάνη με έναν παλιάν-θρωπο μά συγκρατεί τά νεύρα του. Άνασηκώνει τὸ γιακᾶ τοῦ γιλέκου του καὶ τοῦ δείχνει τὸ ἀσημένιο ἀστέρι, τὸ τιμημένο σήμα τῶν σερίφηδων τοῦ Τέξας.

—Λοιπόν; ρωτάει ὁ Φαζάνο λές καὶ δὲν τοῦ κάνει ἐντύπωση αὐτὸ ποὺ θλέπει.

—Θέλω νά σέ ρωτήσω σχετικὰ μετὴ δολοφονία τοῦ Μπόμπ Πάρκερ, τοῦ λέει ὁ Τζίμ. Θυμᾶσαι ἂν θγῆκε κανένας πελάτης ἀπὸ τὸ μπάρ ἀμέσως μόλις θγῆκε ὁ Πάρκερ;

—Δὲν θυμᾶμαι τίποτα.

—Δὲν θυμάσαι ἢ δὲν θέλεις νά πῆς;

—“Αν ἤξερα θά σοῦ ἔλεγα.

Εἶναι τόσο ἄσχημος ὁ τρόπος ποὺ μιλάει ὥστε τὸ Ἑλληνόπουλο νά συγκρατῇ μετὴ κόπο τὰ νεύρα του.

—Θέλεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ μένα, μικρέ κάου-μπόυ; τοῦ λέει καὶ τοῦ στρίθει τὴν πλάτη.

‘Ο Τζίμ παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα γιὰ νά καλμάρη τὰ νεύρα του καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ σάλα τοῦ μπάρ. Οἱ περισσότεροι πελάτες ἔχουν σταματήσει νά παίζουν καὶ τοὺς κυττάζουν περίεργα. “Ενας ἀπὸ αὐτοὺς σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι του, κρατώντας τὸ ποτήρι του μετὴ τὸ οὔισку καὶ φθάνει κοντὰ στὸν Πεπίτο.

—Μεξικανέ, τοῦ λέει γελώντας, μοῦ εἶπαν πὼς ἦρθες κα-θάλλά πάνω σ’ ἓνα γαϊδάρο. Πὼς τὸν λέν τὸ γαϊδάρό σου;

‘Ο Πεπίτο θυμώνει ποὺ τοῦ πρόσβαλαν τὸ γαϊδάρο μᾶ δὲν μιλάει. Τὸ Ἑλληνόπουλο συγκρατεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά τὰ νεύρα του. Ξαφνικά, γίνεται κάτι ποὺ δὲν θά τὸ περίμενε κανίς. ‘Ο κάου-μπόυ ποὺ πείραζε τὸν Πεπίτο, σηκώνει τὸ ποτήρι καὶ ρίχνει τὸ οὔισку πάνω στὸ σομπρέρο τοῦ κωμικοῦ παιδιοῦ.

‘Απόλυτη σιγὴ ἀκολουθεῖ. ‘Ο Πεπίτο θγάζει τὸ σομπρέρο, χύνει τὸ οὔισку, τὸ φοράει καὶ λέει στὸν μπάρμαν:

—Δῶσε μου ἓνα ποτήρι νερὸ σέ παρακαλῶ.

‘Ο Φαζάνο τοῦ φέρνει τὸ ποτήρι. ‘Ο Πεπίτο τὸ παίρνει καὶ,

μέ μιά ξαφνική κίνησι, τὸ ἀδειάζει στὰ μούτρα τοῦ κάου - μπόυ.

— Εὐχαριστήθηκες τώρα; τοῦ λέει.

Ὁ κάου - μπόυ γίνεται ἔξω φρενῶν κι' ἐτοιμάζει τὴ γροθιά του. Μά, ὥσπου νὰ κινήσῃ τὸ χέρι του, ἡ γροθιά τοῦ Ἑλληνόπουλου τὸν χτυπάει σὰν κεραυνὸς στὸ σαγόνι καὶ τὸν σώριάζει ἀναίσθητο καταγῆς.

— Ντροπὴ σας! λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἴμαστε δυὸ ξένοι καὶ μᾶς ὑποδεχτήκατε μέ τὸ χειρότερο τρόπο.

Ἕνας κάου - μπόυ μέ ἀξύριστο πρόσωπο τινάζεται ὀρθίος.

— Ἐμεῖς δὲν δεχόμαστε μαθήματα ἀπὸ παιδιά, λέει. καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ. Ἄν εἶσαι γρήγορος καὶ γερός στὴ γροθιά, δὲν θὰ εἶσαι καὶ στὸ πιστόλι.

Καί, λέγοντας αὐτά, κατεβάζει τὸ χέρι του ὅσο μπορεῖ πρὶν γρήγορα πρὸς τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του. Τὴ στιγμή ὅμως πού τὸ θγάζει, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται καὶ τὸ πιστόλι του τινάζεται μακριὰ λὲς καὶ τὸ χτύπησε κεραυνός. Κυττάζει τὸ πιστόλι τοῦ παιδιοῦ πού καπνίζει στὸ χέρι του καί... προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Ὡστε τὸ κρατοῦσες στὸ χέρι τὸ πιστόλι σου καὶ δὲν τὸ εἶδα...

— Ἄν θέλῃς ξαναδοκιμάζουμε, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Πρὶν γρήγορο πιστόλι δὲν ἔχω ξαναδῆ ποτέ μου! λέει ἕνας γέρος κάνοντας τὸ σταυρό του. Μοῦ ἔχουν πῆ πὼς ὑπάρχει ἕνας μικρὸς κάου - μπόυ, κάποιος Τζιμ Ἄνταμς πού τραβάει τόσο γρήγορα τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ θήκη, ὥστε δὲν βλέπεις οὔτε τὴν κίνησι τοῦ χεριοῦ του. Ἀλλά... ἐσύ θὰ ξεπερνᾷς κι' ἐκεῖνον.

Ὁ Πεπίτο θγάζει τὸ σομπρέρο του καὶ ὑποκλίνεται.

— Νὰ σας οὐσιώσω τὸν Τζιμ Ἄνταμς, λέει στὸ γέρο κάου - μπόυ, δείχνοντας τὸ φίλο του. Τοῦ λόγού μου εἶμαι ὁ βοηθὸς του Πεπίτο Γκονζάλες. Κι' ἂν θέλετε νὰ μάθετε θὰ ἦμουν πρὶν γρήγορος ἀπὸ τὸν φίλο μου στὸ πιστόλι· ἀλλά... θαριέμαι!

— Ὁ Τζιμ Ἄνταμς! λένε πολλές φωνές μαζὶ καὶ κυττάζουν μέ θαυμασμὸ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί πού τὰ κατορθώματά του ἔχουν φθάσει ὡς τὴν τελευταία γωνιά τῆς Ἀμερικῆς.

—Ήρθα στο χωριό σας για να μάθω ποιός σκότωσε τὸν Μπόμπ Πάρκερ, τοὺς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἦταν κανένας ἀπὸ σᾶς στὸ μπάρ ἐκεῖνο τὸ θράδυ ποὺ τὸν σκότωσαν;

Κανείς δὲν μιλάει. Ὅλα τὰ μάτια στρέφονται πρὸς τὸν Φαζάνο, τὸν μπάρμαν. Ὁ Τζίμ καταλαβαίνει πὼς διστάζουν νὰ μιλήσουν ἐπειδὴ τὸν φοβοῦνται.

—Υψηρετῶ τὸ νόμο καὶ δὲν θὰ διστάσω νὰ τιμωρήσω σκληρὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ θρεθῇ ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου, λέει μὲ κοφτὴ φωνὴ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὁ Μπόμπ Πάρκερ ἦταν ὁ πιὸ τίμιος ἄνθρωπος τοῦ χωριοῦ σας καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν σκότωσε γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὅπωςδὴποτε. Σᾶς ρωτῶ πάλι, ἦταν κανένας ἀπὸ σᾶς κείνο τὸ θράδυ στὸ μπάρ;

Καὶ πάλι ἀκολουθεῖ σιωπὴ. Ξαφνικά, κάποιος σηκώνεται ἀπὸ ἓνα τραπέζι καὶ φθάνει κοντὰ στὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι ἓνας γεροδεμένος νέος ὡς εἰκοσιτριῶν χρονῶν, μὲ πλατὺ μέτωπο καὶ καθαρὰ μάτια.

—Ἦταν ὁ πατέρας μου, λέει στὸ Ἑλληνόπουλο. Μποροῦμε νὰ πᾶμε στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν ρωτήσουμε. Μὲ λένε Τόμ Γουέιν καὶ θέλω νὰ σὲ βοηθήσω νὰ θρῆς τὸ δολοφόνο τοῦ Μπόμπ Πάρκερ. Εἶναι ντροπὴ γιὰ τὸ χωριό μας νὰ σκοτωθῇ ἓνας τόσο τίμιος καὶ ἥσυχος ἄνθρωπος σὰν τὸν Μπόμπ Πάρκερ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ λέει. Εἶσαι ἀληθινὸς ἄντρας.

—Εἶμαι στὴ διάθεσί σου, ἀπαντᾷ συγκινημένος ὁ νέος. Εἶμαι πρόθυμος ἀκόμα καὶ νὰ σκοτωθῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω.

—Πάμε νὰ δοῦμε τὸν πατέρα σου, Τόμ.

Μιά παγίδα μέσα στη νύχτα

ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ από το μπάρ. 'Ο Τζίμ, ο Πεπίτο και ο Τόμ Γουέιν. 'Ο Τόμ άνεβαίνει στο άλογό του και τὰ δυό παιδιὰ τὸν áκολουθοῦν. "Έχει σκότεινιάσει áρκετὰ και τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν εἶναι φωτισμένα.

— Τί áνθρωπος εἶνα αὐτός ο Φαζάνο, ο ἰδιοκτήτης τοῦ μπάρ; ρωτáει σὲ μιὰ στιγμή τὸ 'Ελληνόπουλο τὸν Τόμ.

— Αὐτοῦ τοῦ áνθρώπου θὰ τοῦ σπάσω τὰ μούτρα κι' ἄς εἶναι και πατριώτης μου! λέει ο Πεπίτο. 'Εμένα μὲ λένε Πεπίτο Γκονζάλες και δὲν áστειεύομαι.

— 'Ο Φαζάνο; áποκρίνεται ο Τόμ. "Υποπτος και κακὸς áνθρωπος. Μὰ ἔχει πολλή δύναμι. "Όλοι τὸν φοβοῦνται και τὸν ὑπολογίζουν. Κανείς δὲν θέλει νὰ τοῦ πάη κόντρα. Κι' ἐγὼ πὺ μίλησα áποψε θὰ θρῶ τὸ μπελᾶ μου. Μὰ δὲν μὲ νοιάζει.

"Έχουν áπομακρυνθῆ áρκετὰ áπο τὸ μπάρ και áκολουθοῦν ἕναν ἔρημο δρόμο.

— Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος θρήκαμε νεκρὸ τὸν γερο Πάρκερ, λέει ο Τόμ και δείχνει μὲ τὸ χέρι του.

Ξαφνικά, τὸ 'Ελληνόπουλο φωνάζει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι:

— "Όλοι κάτω!

Γέρνει πρῶτος áπο τὴ σέλλα και παίρνει μιὰ áσχημη τούμπα, ἐνῶ ταυτόχρονα τραβάει και τὸ πιστόλι του. Δυὸ πυροβολισμοὶ áντηχοῦν μέσα στὴ νύχτα. Τὸ ἥρωϊκὸ παιδί πυροβολεῖ στὸ σημεῖο πὺ εἶδε μιὰ λάμψη και μετακινεῖται áμέσως áπο τὴ θέσι του.

Ὁ σερίφης τὴν πληροφόρησε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της...

—“Ανανδροι! ακούγεται ή φωνή του φίλου του. Έμένα μέ λένε Πεπίτο Γκονζάλες! Άρρίμπα, αμίγκος!

—Τόμ! φωνάζει τὸ Έλληνόπουλο.

—Έδῶ εἶμαι, ἔρχεται ή ἀπάντησι τοῦ νεαροῦ.

—“Επαθες τίποτε;

—Εὐτυχῶς ὄχι. Μιά σφαῖρα μοῦ τρύπησε τὸ καπέλλο μου καθὼς ἔπεφτα.

Τὰ δυὸ ἄλογα χλιμιντρίζουν τρομαγμένα καὶ ἀπομακρύνονται. Πίσω τους τρέχει γκαρίζοντας καὶ ὁ Πελεγκρίνο, τινάζοντας κλωτσίεσ στον ἄέρα.

—Μᾶς ἔστησαν παγίδα, λέει τὸ Έλληνόπουλο. Εὐτυχῶς ποὺ τοὺς εἶδα, διαφορετικὰ θὰ μᾶς σκότωναν καὶ τοὺς τρεῖς. Ἀραιῶστε κι' ἔχετε τὰ μάτια σας δεκατέσσερα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκολουθεῖ ἀπόλυτη ἡσυχία. Τὸ Έλληνόπουλο προχωρεῖ ἔρποντας ἀνάμεσα στὰ χορτάρια καὶ στοὺς μικροὺς θάμνους. Τὰ μάτια του προσπαθοῦν νὰ διαπεράσουν τὸ σκοτάδι ἐνῶ ή σκέψι του δουλεύει μέ ἔντασι. Εἶναι θέβαιος πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς χτύπησαν θγῆκαν μέσα ἀπὸ τὸ μπά ρ. Κι' εἶναι πιὸ θέβαιος ἀκόμα πὼς ὁ Φαζάνο, ὁ ἰδιοκῆτης τοῦ μπά ρ, εἶναι μπερδεμένος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Βλέπει μιὰ κίνησι πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς μερικῶν εὐκαλύπτων καὶ ρίχνει δυὸ σφαῖρες. Ἀλλάζει γρήγορα θέσι, ἀπογεμίζει τὸ πιστόλι του καὶ στήνει αὐτί.

Ποδοβολητὰ ποὺ ἀπομακρύνονται, ἀκούγονται. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔστησαν τὴν παγίδα φεύγουν.

Σηκώνεται ὀρθιος καὶ σφυρίζει συνθηματικά. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Κεραυνός, τὸ ὑπέροχο καὶ ἔξυπνο ἄλογο του, ἔρχεται κοντά του χλιμιντρίζοντας. Πίσω ἀπὸ τὸν Κεραυνὸ ἔρχεται καὶ τὸ ἄλογο τοῦ Τόμ.

—Πελεγκρίνο, ποῦ εἶσαι; φωνάζει ὁ Πεπίτο. Μῖος Ντίος (Θεούλη μου) πάει ὁ Πελεγκρίνο!

Γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ψάχνοντας νὰ θρῆ τὸν ἀγαπημένο του γάιδαρο ὁπότε, σὲ μιὰ στιγμὴ, νοιώθει ἕνα δυνατό χτύπημα στὰ πσιναὰ ποὺ τὸν κάνει νὰ πάρη δυὸ τοῦμπες!

Σηκώνεται, ξεσκονίζεται, φτιάχνει τὸ σομπρέρο του καὶ ρί-

χνει μιά ματιά στο γάϊδαρό του που τον κυττάζει ήσυχος - ήσυχος.

— Δέν ντρέπεσαι; τοῦ λέει. Ἐγὼ σὲ φωνάζω καὶ σὺ μὲ κλω-
τοας. Ἀλλά...τί μπορῶ νὰ περιμένω ἀπὸ σένα; Γάϊδαρος δέν εἶ-
σαι;

Ὁ Τζιμ μ' ἓνα σάλτο, σὰν ἀκροβάτης, θρίσκειται καθισμέ-
νος στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

— Τόμ, λέει στὸ νεαρὸ κάου - μπόυ, ἀπέχει μακριὰ τὸ σπίτι
σου;

— Εἶναι κοντὰ στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ Πάρκερ.

Ἕνα ἄσχημο προαίσθημα θαραίνει τὴν καρδιά του μὲ δέν
θέλει νὰ τὸ πῇ στὸν Τόμ.

— Πάμε γρήγορα νὰ θροῦμε τὸν πατέρα σου. Μπορεῖ νὰ ἔ-
χη κάτι νὰ μᾶς πῇ. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκότωσαν τὸν Μπόμπ
Πάρκερ κρύβονται ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα, ἀλλὰ μᾶς ἀνοι-
ξαν φανερό πόλεμο. Πρέπει νὰ τοὺς ξεσκεπάσουμε τὰ πρόσωπα
γιὰ νὰ δοῦμε μὲ ποιоὺς ἔχουμε νὰ κάνουμε καὶ νὰ τοὺς χτυ-
πήσουμε κεραυνοβόλα.

Ξεκινοῦν καλπάζοντας καί, σὲ πέντε λεπτὰ φθάνουν στὸ
σπίτι τοῦ Τόμ.

Βρίσκουν τὴν πόρτα τοῦ προαυλίου ἀνοιχτή. Ἀλλὰ καὶ ἡ
πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ὀρθάνοιχτη. Κανένα παράθυρο δέν εἶ-
ναι φωτισμένο.

— Φαίνεται πὼς ὁ πατέρας μου λείπει, λέει ὁ Τόμ. Μά...
γιατὶ δέν κλείδωσε τὴν πόρτα;

Τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει ἓνα δάγκωμα στὴν καρδιά του.

— Ἡ μητέρα σου ποῦ εἶναι; ρωτᾷ τὸν Τόμ.

— Δέν ἔχω κανέναν ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

Κατεβαίνουν ἀπὸ τὶς σέλλες τους.

— Περίτο, μέινε στὴν αὐλή, διατάζει τὸ φίλο του ὁ Τζιμ.

Ἄν δῆς τίποτε τὸ ὑποπτο πυροβόλησε.

Ὁ Τόμ ἀνεβαίνει τρέχοντας τὰ σκαλιά. Τὸ Ἑλληνόπουλο
θγάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ θήκη του καί, πρὶν ὁ νεαρὸς κάου-
μπόυ προλάβῃ νὰ μπῇ στὴν ὀρθάνοιχτη πόρτα τὸν πιάνει ἀπὸ
τὸ χέρι καί, σκύβοντας, τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτί;

— Μίλησέ μου με ὅση φυσικότητα μπορείς γιὰ τὸν πατέρα σου καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ἤρθαμε ἐδῶ. Θὰ κάνω ἐγώ, πρῶτος τὴν ἀρχή.

— Μά...τί συμβαίνει; ρωτάει κατάπληκτος ὁ Τόμ.

— Μπορεῖ νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε μὰ πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας.

Καὶ μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος, τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀλλάζει τόνο καὶ λέει δυνατὰ:

— Πρέπει νὰ παρακαλέσης τὸν πατέρα σου νὰ μᾶς πῇ τὴν ἀλήθεια, Τόμ, ἂν τὸ θράδυ ἐκεῖνο ποὺ σκότωσαν τὸν γερο Πάρκερ ἀντελήφθηκε τίποτε τὸ ὑποπτο στοῦ μπάρ τοῦ Φαζάνο.

— Ὁ πατέρας μου δὲν θὰ μοῦ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια, ἀπαντᾷ ὁ Τόμ.

— Μιά στιγμή, νὰ μῶ πρῶτος ἐγώ. Δὲν μοῦ ἀρέσῃ καθόλου αὐτὸ τὸ σκοτάδι στοῦ σπίτι σου.

Ὅσῃ ὥρα μιλοῦν θρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ Ἑλληνόπουλο μπαίνει πρῶτο, πατώντας στίς μύτες τῶν ποδιῶν του, ἐνῶ τὸ δάχτυλό του εἶναι περασμένο στὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του. Σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ, θγάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ πετάει μὲ δύναμι.

Ἐνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, μιὰ λάμψι σπάζει τὸ πυκνὸ σκοτάδι κι' ἕνας ὑπόκωφος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Τὸ Ἑλληνόπουλο στρέφει τὸ πιστόλι του χωρὶς δισταγμὸ πρὸς τὸ μέρος ποὺ φάνηκε ἡ λάμψι, πατάει δυὸ φορές τὴ σκανδάλη καὶ πέφτει μπρούμυτα.

Ἐνα «ὦχ» ἀκούγεται κι' ὁ γδοῦπος ἐνὸς σώματος ποὺ πέφτει στοῦ πάτωμα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο περιμένει μὲ συγκρατημένη τὴν ἀναπνοή του ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν τρελλή.

— Ἐ, ἀμίγκο! φωνάζει ἀπὸ τὴν αὐλὴ ὁ Πεπίτο. Στάξ μπουένο, (εἰσαι καλά;)

Ὁ Τζιμ δὲν ἀπαντᾷ. Φοβᾶται μήπως ὑπάρχει κρυμμένος κανένας ἄλλος στοῦ σπίτι. Ἡ ἰδέα του νὰ πετάξῃ μακριὰ τὸ καπέλλο του, ἦταν σωτήρια. Ὁ ἐχθρὸς του ἀκούγοντας τὸ θόρυβο τοῦ καπέλλου καθὼς ἔπεφτε στοῦ πάτωμα, πυροβόλησε νομί-

ζοντας πώς είναι ο «Μικρός Κάου - Μπού» — όπως ονόμασαν, το Μικρό Σερίφη στο Μπένσον — κι' έτσι, με τη λάμψη του πιστολίου του πρόδωσε τη θέση του και το Έλληνόπουλο τὸν τιμώρησε όπως τοῦ ἄξιζε.

Σηκώνεται ἄργά - ἄργά, προχωρεῖ καὶ χτυπάει με τὴ μπότα του μιὰ πόρτα. Δὲν ἀκολουθεῖ τίποτε τὸ δυσάρεστο.

— Ἄναψε μιὰ λάμπα, λέει στὸν Τόμ.

Ὁ νεαρὸς κάου - μπού, ποὺ ξέρει τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ του μπαίνει στὴν κουζίνα καί, σὲ λίγο, ἔρχεται κρατώντας μιὰ λάμπα. Σκύθουν πάνω στὸν ἄνθρωπο ποὺ χτύπησε τὸ Έλληνόπουλο. Εἶναι ἓνας Μεξικανός. Ἐνα πιστόλι θρίσκεται κλεισμένο ἀκόμα στὴν παλάμη του κι' ἓνα στή θήκη τῆς ζώνης του.

Ὁ Τζιμ σκύθει ἐπάνω του. Εἶναι νεκρός.

— Τζιμ! φωνάζει ὁ Πεπίτο ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν αὐλή.

— Ἡσύχασε, Πεπίτο! Εἶμαι καλά.

— Στά μπουένο, ἀμίγκο. Συνέχισε τὴ δουλειά σου.

Τὸν Έλληνόπουλο πιάνει τὸν Τόμ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Εἶσαι ἄντρας πιά, τοῦ λέει. Πρέπει νὰ κρατήσης τὴν ψυχραϊμία σου. Μακάρι ὁ Θῆδς νὰ με θγάλη ψεύτη μὰ φοβάμαι πὼς ὁ πατέρας σου...

— Τὸν σκότωσαν! ψελλίζει ὁ Τόμ.

Μὲ τὴ λάμπα στὸ χέρι ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦωματίου καὶ μπαίνει. Ὁ Τζιμ τὸν ἀκολουθεῖ.

— Θεέ μου! ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Τόμ γεμάτη σπαραγμὸ καὶ φρίκη.

Ἡ σκηνὴ ποὺ βλέπουν εἶναι τραγικὴ. Κάτω στὸ πάτωμα, δίπλα ἀπὸ τὸ κρεβάτι, θρίσκεται νεκρός, πλημμυρισμένος σὰ αἵματα ἓνας ἡλικιωμένος κάου - μπού.

— Πατέρα! φωνάζει πνιχτὰ ὁ Τόμ καί, ἀφίνοντας τὴ λάμπα στὸ τραπέζι, σκύθει ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ νεκρὸ πατέρα του.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Τζιμ πλημμυρίζει ἀπὸ οἶκτο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἓνα ἀπέραντο μῖσος ἐκδικήσεως. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβῃ τί συνέβη. Οἱ κακοῦργοι, οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ποὺ σκότωσαν τὸν Μπόμπ Πάρκερ γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν, τοὺς πυροβόλησαν στὸ δρόμο γιὰ νὰ τοὺς καθυστερήσουν ἐνῶ ἔστειλαν ἓναν ἀπὸ τοὺς

συντρόφους των, τὸν Μεξικανό, νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα τοῦ Τόμ ὥστε νὰ μὴ μαρτυρήσῃ ἂν ἤξερε τίποτε.

Στὴ σκέψι τοῦ ἡρωικοῦ παιδιοῦ ἔρχεται πάλι τὸ ὄνομα τοῦ Φαζάνο, τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ μπάρ. Ὅπως δὴ ποτε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρίσκεται μέσα στὴ συμμορία τῶν κακούργων. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ὁ ἀρχηγός της.

Βλέπει τὸν Τόμ νὰ σηκώνεται. Τὰ μάγουλά του εἶναι μουσκεμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Ὅρκιζομαι νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς δολοφόνους τοῦ πατέρα μου, λέει μὲ σταθερὴ φωνή.

Ὁ Τζιμ τοῦ σφίγγει μὲ συμπάθεια τὸ χέρι.

— Τὸν ἴδιο ὄρκο ἔδωσα κι' ἐγώ, Τόμ. Καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νικήσουμε στὸ τέλος γιατί ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει ποτέ του ἀτιμώρητη τὴν ἀδικία.

— Ὁ πατέρας μου δὲν ἔκανε ποτέ κακὸ σὲ κανένα, Τζιμ, λέει μὲ παράπονο ὁ Τόμ. Γιατί νὰ τὸν σκοτώσουν;

— Οἱ ἔνοχοι θὰ τιμωρηθοῦν ὅπως δὴ ποτε, τὸν βεβαιώνει μὲ πεποίθησι τὸ Ἑλληνόπουλο. Κι' ἂν δὲν τιμωρηθοῦν ἀπὸ μας, θὰ τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ βλέμμα του παίρνει εἴδησι ἓνα μικρὸ κομμάτι χαρτιοῦ ποὺ βρίσκεται λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ. Σκύβει, τὸ σηκώνει, τὸ φέρνει κοντὰ στὴ λάμπα καὶ διαβάζει :

«Τόμ... παιδί μου, ἂν μὲ σκοτώσουν πρέπει νὰ ξέρης πὼς ἐκτὸς ἀπὸ μένα καὶ μερικοὺς ἄλλους, θρискόταν τὸ θράδυ ἐκεῖνο ποὺ λήστεψαν τὸν γερο Πάρκερ στὸ μπάρ καὶ ὁ Μπέν Μόρισον. Ἐκεῖνος θὰ σοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια...».

Ὁ Τζιμ δείχνει τὸ χαρτί στὸν Τόμ.

— Εἶναι γράμματα τοῦ πατέρα σου; τὸν ρωτάει.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Τόμ. Φαίνεται πὼς πρόλαβε νὰ γράψῃ αὐτὸ τὸ χαρτί γιατί προαισθάνθηκε πὼς θὰ τὸν σκοτώσουν. Ἴσως νὰ τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι του. Πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Μπέν Μόρισον.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἔχει ἀντίρρηση.

‘Ο Τζίμ ζητάει ένα όκοινι

— ΠΟΙΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ ΑΜΙΓΚΟ; ρωτάει ο Πεπίτο Γκονζάλες μόλις θγαίνουν στην αούλη.

— Έγώ, Πεπίτο, τοῦ λέει ὁ Τζίμ. Κάποιος Μεξικανὸς θέλησε νὰ μὰς κάνη τὸν ξευπνο μὰ φάνηκα πιὸ ξευπνος ἐγώ. Πιὸ γρήγορος στὸ πιστόλι.

— Νόμισες πῶς ὅλοι οἱ Μεξικανοὶ εἶναι ξευπνοὶ σὰν ἐμένα; κάνει ὁ Πεπίτο.

Θυμάται τὸν Φαζάνο καὶ τὰ νεῦρα του φουντώνουν:

— “Ἀχ καὶ νὰ μοῦ πέση στὰ χέρια! Θὰ θάλω τὸν Πελεγκρίνο μου νὰ τοῦ δαγκάση τὸ αὐτὶ κι’ ὕστερα νὰ τοῦ δώσῃ δυὸ γερὲς κλωτσιᾶς γιὰ νὰ τὸν μάθω ἐγώ νὰ φέρεται καλύτερα σ’ ἕναν Πεπίτο Γκονζάλες σὰν καὶ τοῦ λόγου μου.

— Πεπίτο, τὸν διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο, πάρε τὸν Πελεγκρίνο σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ. Θέλω κάποιος νὰ βρίσκεται κοντά της. Κλείστε τὴν πόρτα καὶ μὴν ἀφίνετε κανένα νὰ μπῇ μέσα. Κανέναν, ἀκοῦς;

— Σί, ἀμίγκο (ναί, φίλε).

— Κι’ ἂν τολμήσῃ νὰ μπῇ κανεὶς ξέρεῖς πῶς θὰ τὸν περιποιηθῇ.

— Ἐσὺ ποῦ θὰ πᾶς, ἀμίγκο;

— Ἐχω μιὰ δουλειὰ μὲ τὸ φίλο μου τὸν Τόμ.

— “Ὅλα αὐτὰ ποῦ εἶπες εἶναι πολὺ καλὰ ἀμίγκο, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ πάω στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ.

— Γιατί; ἀπορεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο.

“Ως τώρα, ο φίλος και βοηθός του, δεν παράκουσε ούτε μία διαταγή του.

— Γιατί δεν ξέρω πού είναι το σπίτι της Μπέττυ.

“Ο Τζιμ γελάει χωρίς να το θέλη.

— Θα περάσουμε από μπρός του και θα σε αφήσουμε, του λέει ο Τόμ.

Σε λίγο περνούν από το σπίτι της Μπέττυ, ο Πεπίτο μπαίνει στην αύλη και οι άλλοι δυο τραβούν προς το σπίτι του Μπέν Μόρισον.

Κατεβαίνουν από τις σέλλες τους και του ρίχνουν μία ματιά. Τα παράθυρά του είναι φωτισμένα.

— “Εχει οικογένεια ο Μπέν Μόρισον; ρωτάει το ‘Ελληνόπουλο.

— “Εχει ένα γυιό που σπουδάζει στο πανεπιστήμιο του Σάν Φραντσίσκο, αποκρίνεται ο Τόμ. “Η γυναίκα του πέθανε πριν ένα χρόνο κι’ έτσι μένει μόνος του στο σπίτι.

— Φώναξέ του να βγῇ στο παράθυρο, Τόμ και ρώτησέ τον αν είναι μόνος του.

“Ο Τόμ φωνάζει και ο Μπέν Μόρισον, που δεν είναι πάνω από πενήντα χρόνων, βγαίνει στο παράθυρο.

— Ναί, μόνος μου είμαι, απαντάει στην έρώτησι του Τόμ. “Ελάτε.

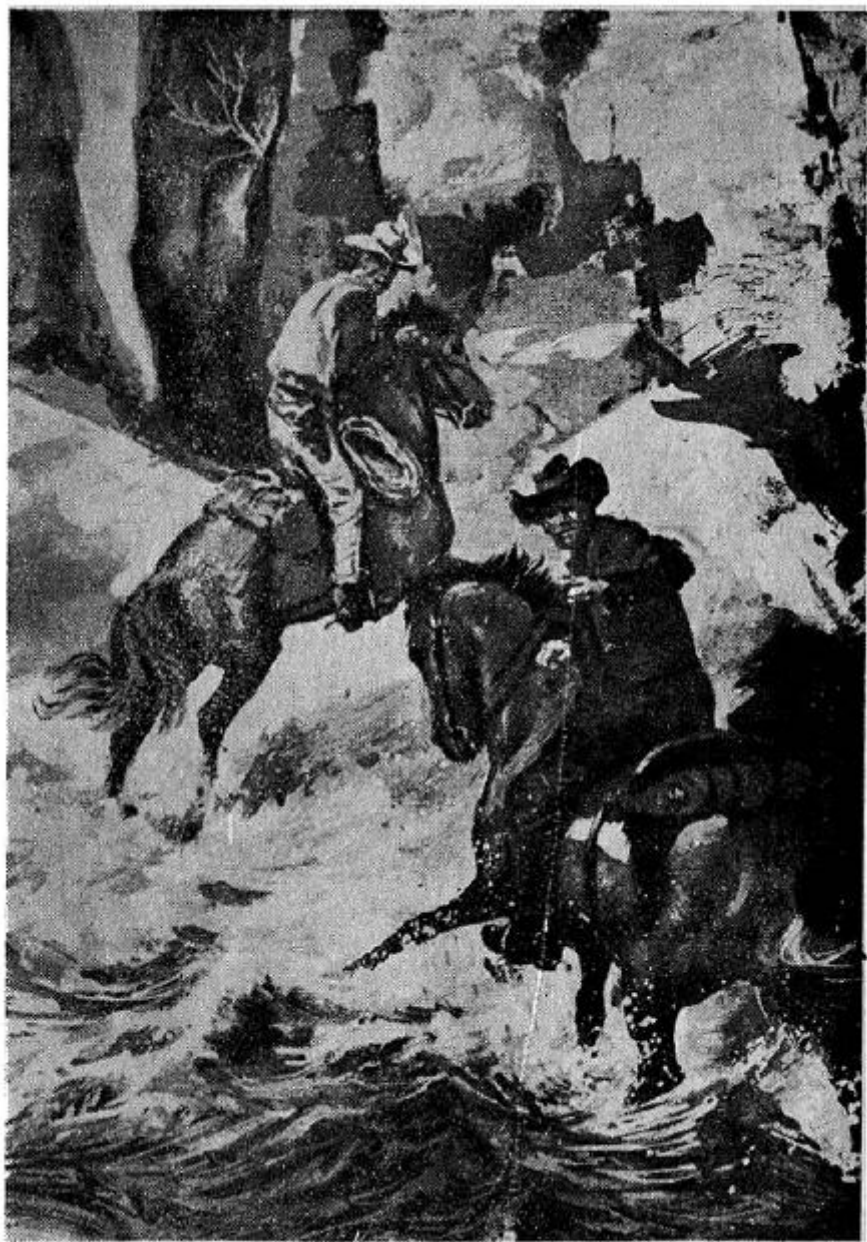
Καθώς μπαίνουν στο σπίτι, το ‘Ελληνόπουλο ρίχνει ολόγυρα ματιές για να θεβαιωθῇ πώς δεν του ἔχουν στήσει ξανά καμιά παγίδα. Μὰ δεν συμβαίνει τίποτε. “Ο Μπέν Μόρισον φαίνεται πώς είναι τίμιος ἄνθρωπος.

Μόλις μαθαίνει τὸν θάνατο τοῦ πατέρα τοῦ Τόμ, στὸ πρόσωπό του καθρεφτίζεται ἡ πιὸ θαθειά θλίψη.

— Τί κρίμα! ψιθυρίζει. Γιατί τό ἔκαναν αὐτό; “Ο πατέρας σου είναι τίμιος ἄνθρωπος. Πιὸ τίμιος καὶ ἀπὸ τὸν Μπόμπ Πάρκερ.

“Ο Τόμ τοῦ μιλάει γιὰ τὸ χαρτί πὺ εἶχε γράψει ὁ πατέρας του καὶ τοῦ τὸ δίνει νὰ τὸ διαβῶσῃ.

— Περίεργο, λέει ὁ Μπέν Μόρισον. Φαίνεται πὺς ὁ πατέρας σου ἔκανε λάθος.

Γύριζαν κάθε τόσο και κίτταζαν πίσω...

— Γιατί; άπορεί ό Τόμ.

— Γιατί, εκείνο τό θράδυ δέν ήμουν στό μπάρ τοῦ Φαζάνο.

— Για θυμήσου, Μπέν.

— Θυμάμαι πολύ καλά. Τόν Μπόμπ Πάρκερ τόν σκότωσαν τήν Πέμπτη τό θράδυ. Έγώ τήν Πέμπτη τό άπόγευμα ύπόφερα άπό ρευματισμούς και δέν θγήκα άπό τό σπíti. Μάλλον θά έκανε λάθος ό πατέρας σου.

Ό Τόμ κυττάζει έρωτηματικά τό Έλληνόπουλο. Ό Τζιμ δέν ξέρει τί άπόφασι νά θγάλη.

— Μπέν ρωτάει τόν ήλικιωμένο κάου-μπόϋ, τί γνώμη έχεις για τό Φαζάνο;

— Πώς είναι ένας παλιάνθρωπος! άπάντάει χωρίς δισταγμό ό Μπέν. "Αν ύπήρχε άλλο μπάρ στό Μπένσον δέν θά πατούσα ποτέ τό πόδι μου στό δικό του. Μιά μέρα παίζαμε χαρτιά μαζί του κι' έπειδή κάποιος άπό τήν παρέα είπε ένα άστείο, πειράχτηκε τάχα τόσο πολύ και τόν σκότωσε. Άπό τήν ήμέρα εκείνη τόν συχάθηκα. Είναι ένας παλιάνθρωπος, ένας κακοϋργος, ικανός για τό φοθερώτερο ξεγκλημα.

Ξαφνικά, τό Έλληνόπουλο παίρνει δυό τρείς θαθειές ανάσες.

— Καπνός! λέει στους άλλους.

Ό Μπέν Μόρισον τινάζεται όρθιος.

— Έρχεται άπό τό ύπόγειο που έχω τό σανό! φωνάζει.

Τρέχει πρός τήν πόρτα και τήν άνοίγει μά, άναγκάζεται νά τήν κλείση άμέσως γιατί μία σφαίρα περνάει μόλις πέντε έκατοστά μακριά άπό τό μέτωπό του.

Τό Έλληνόπουλο δαγκώνει τά χείλη του.

— Παγίδα! λέει στόν Τόμ. Είσαι θέβαιος πώς τό γράμμα είναι τοῦ πατέρα σου;

— Νάί. Μικρή Σερίφη.

— Τότε... τόν έβαλαν εκείνοι και τό έγραψε. Έπειδή δέν ήταν θέβαιοι πώς θά μάς σκότωνε ό Μεξικανός, άνάγκασαν μέ τις άπειλές τόν πατέρα σου νά γράψη αυτό τό χαρτί για νά μάς στείλουν σέ μία δεύτερη παγίδα.

— Θεέ μου, λέει ο Μπέν, έβαλαν φωτιά στο υπόγειο. Θα μάς κάψουν σαν τούς ποντικούς!

— Ο καπνός όσο πάει και γεμίζει το σπίτι. Ο Μπέν έτοιμάζεται ν' ανοίξη ένα παράθυρο με ό Τζιμ τόν εμποδίζει.

— Αυτό περιμένουν κι' εκείνοι! του λέει. Νά θυγούμε από την πόρτα ή από τά παράθυρα και νά μάς σκοτώσουν!

— Τί θα κάνουμε, τότε, παιδί μου;

— Έχεις ένα μακρύ σκοινί;

— Νομίζω πώς έχω ένα.

— Πήγαινε γρήγορα νά τό φέρης.

Τό Έλληνόπουλο κρατάει μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Παίρνει μιά καρέκλα, την τοποθετεί πάνω στο τραπέζι, λέει στον Τόμ νά την κρατάη γερά για νά μήν πέση και άνεβαίνει επάνω.

— Τί σκοπεύεις νά κάνης, Τζιμ; τόν ρωτάει με άπορία ό Τόμ.

— Θα δής άμέσως, Τόμ.

Σπάζει με τη γροθιά του την παλιά σανίδα του ταβανιού, ανοίγοντας μιά μεγάλη τρύπα, ύστερα τσακίζει μερικά καλάμια πού συγκρατούν τά κεραμίδια και άνοίγει μιά δεύτερη τρύπα.

— Έφερα τό σκοινί, λέει ό Μπέν πού μπαίνει τη στιγμή εκείνη στο δωμάτιο. Μά... τί κάνετε εκεί;

— Άνοίγω μιά τρύπα στη σκεπή, του άπαντάει με φυσικότητα τό Έλληνόπουλο. Δεν ύπάρχει άλλος τρόπος σωτηρίας μας έκτός από τη σκεπή. Δώσε μου τό σκοινί. Τόμ, άνέβα στο τραπέζι και βοήθαμε ν' άνεβώ. Ύστερα θά σ'ς βοηθήσω νά βγῆτε κι' έσείς πάνω στη σκεπή.

— Θα μάς δοῦν και θα μάς πυροβολήσουν! λέει ό Μπέν.

— Θα μάς σκεπάξη από τά μάτια τους ό καπνός, τόν καθουχάζει τό Έλληνόπουλο.

— Και πώς θα κατεβούμε από τη σκεπή, Μικρέ Κάου-μπού;

— Άς άνεβούμε πρώτα και θα δοῦμε.

— Θεέ μου... τό πάτωμα άρπαξε φωτιά!

— Γρήγορα! φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Τόμ, θήχοντας ἀπὸ τὸν πολὺ καπνὸ πού τὸν πνίγει καὶ τοῦ τσοῦζει τὰ μάτια, ἀνεβαίνει στὸ τραπέζι καὶ σηκώνει τὸν Μικρὸ Σερίφη στὰ χέρια. Τὸ Ἑλληνόπουλο πιάνεται ἀπὸ ἓνα μαῆρι καί, σιγὰ - σιγὰ ἀνεβαίνει στὴ σκεπή. Ξαπλώνει τότε πάνω στὰ κεραμίδια, κρεμάει τὰ χέρια του στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τραβάει ἔξω τὸν Τόμ. Ὑστερα βοηθοῦν καὶ οἱ δύο μαζὶ τὸν Μπέν Μόρισον.

Ὁ καπνὸς πυκνώνει ὅλο καὶ πιο πολὺ. Δέν βλέπουν σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ ἓνα μέτρο. Ἀναγκάζονται νὰ δέσουν τὰ μαντήλια τους στὴ μύτη γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀναπνεύσουν.

— Πρέπει νὰ κατεβοῦμε ὅσο γίνεται πιο γρήγορα, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο καθὼς δένει τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ σ' ἓνα μαῆρι τῆς σκεπῆς.

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἀκούγεται ἓνας τρομερὸς πάταγος. Τὸ πάτωμα καίγεται καὶ ὑποχωρεῖ. Σὲ λίγο δέν θ' ἀργήσουν νὰ μεταδοθοῦν οἱ φλόγες καὶ στὴ σκεπή...

Ὁ Πεπιτο βγαίνει γιὰ κυνῆγι

Ο ΠΕΠΙΤΟ ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ, τὸ φιλότιμο καὶ ἡρωϊκὸ παιδί πού λατρεύει τὸν φίλο του καὶ τὸ γάϊδαρό του τὸν Πελεγκρίνο, καὶ πού ὦρες - ὦρες τὸ μυαλό του ἀστράφτει ἀπὸ ἐξυπνάδα ἢ... ἀπὸ θλακεία, θρίσκεται στὶς μεγάλες δόξες του. Διηγεῖται στὴ Μπέττυ τὰ κατορθώματά του.

— Έμένα μέ λένε Πεπίτο Γκονζάλες, σενιορίτα. Μ' έδιωξαν από τὸ Μεξικό γιατί μέ φοβήθηκαν. Τόνομά μου είναι ξακουστό σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Ὅταν ἀποφασίσω νὰ τραβήξω πιστόλι — ὅταν δηλαδή δὲν ἔχω κείνες τὶς τρομερές τεμπελιές ποὺ μέ θασανίζουν πότε - πότε, — εἶμαι ὁ πιὸ γρήγορος ἀπ' ὅλους κι' ἄς καυχιέται ὁ φίλος μου πὼς εἶναι αὐτός. Ὅμως, εἶμαι ἄτυχος, σενιορίτα. Δὲν ἔγινε ἀκόμα σερίφης! Τ' ὄνειρό μου εἶναι νὰ κολλήσω κι' ἐγὼ ἓνα ἀσημένιο ἀστέρι στὸ στήθος καὶ τότε θλέπουμε ἂν ὁ Φαζάνο μοῦ φέρνεται ἔτσι. Ὡχ... τήθελα καὶ τὸν θυμήθηκα; Κι' εἶναι καὶ πατριώτης μου!

— Ἡσυχάσε, Πεπίτο, τοῦ λέει ἡ Μπέττυ, θλέποντάς τον νὰ νευριάζη.

Ὁ Πεπίτο σηκώνεται καὶ κάνει θόλτες.

— Νὰ ἡσυχάσω; Σενιορίτα, ἀπόψε παρουσιάζεται ἡ μεγαλύτερη εὐκαιρία τῆς ζωῆς μου νὰ μοῦ δώση καὶ μένα ὁ κάπταιν Κούπερ τὸ ἀσημένιο ἀστέρι. Νὰ γίνω κι' ἐγὼ σὰν τὸν Τζιμ Ἀνταμς, νὰ πάρω ἓνα θοηθὸ καὶ νὰ διατάζω... Ξέρεις τί ὥραϊο εἶναι νὰ διατάξης; Τώρα διατάζω μόνο τὸν Πελεγκρίνο μὰ καὶ κείνος μέ γράφει ὦρες - ὦρες στὰ παλιά του τὰ πέταλα, ἐπειδὴ ξέρεي πὼς δὲν εἶμαι σερίφης. Μὰ θὰ τὸ πάρω τὸ ἀσημένιο ἀστέρι, δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ! Ἀπόψε κιόλας!

Ἡ Μπέττυ τὸν θλέπει νὰ φοράῃ τὴ ζώνη του μέ τὸ πιστόλι καὶ τὶς σφαῖρες καὶ τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη:

— Ποῦ θὰ πας, Πεπίτο;

— Θὰ θγῶ γιὰ κυνήγι, σενιορίτα. Θέλεις νάρθης μαζί μου;

— Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω μόνο τὸ σπίτι μου.

— Μπουένας Νότσες, (καληνύχτα) τότε. Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ μένα. Θὰ τοὺς συντρίψω ὅλους ἀπόψε. Νὰ μὴ μέ λένε Πεπίτο Γκονζάλες ἂν δὲν γυρίσω νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος!

Ξεχνάει τὴ συμβουλὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ φίλος του καὶ ἀφίνει μόνη τῆς τὴ Μπέττυ. Κατεβαίνει στὸ σταῦλο, σελλώνει τὸ γαῖδαρό του, ἀνεβαίνει στὴ σέλλα του καὶ τοῦ λέει:

— Ἐμπρός, γερο Πελεγκρίνο. Ἐγὼ κι' ἐσὺ θὰ κατακτήσουμε τὸ ἀσημένιο ἀστέρι ἀπὸψε.

— Γκὰ! τραγουδάει... μελωδικὰ ὁ Πελεγκρίνο.

— Σκασμός, Πελεγκρίνο! Δεν πρέπει να μας πάρουν είδησι οι έχθροι μας! Θά μου πής τί να τὸ κάνης τὸ ἀσημένιο ἀστέρι ἐσὺ ποὺ δὲν φορᾷς γιλέκο γιὰ νὰ τὸ καρφίτωσῃς; Χμ... δίκιο ἔχεις. Τότε... θά σοῦ φτιάξω ἓνα ἀσημένιο πέταλο. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

Τὸ Μπένσον εἶναι ἓνα χωριὸ μὲ διακόσια σπίτια μὰ εἶναι κατὰσπαρτα σὲ μεγάλη ἔκτασι, μέσα σὲ πυκνὰ δέντρα κι' ἓνας ξένος δὲν μπορεῖ νὰ προσανατολιστῇ εὐκολα. "Εται, ὁ Πεπίτο, ἀκολουθεῖ ἓνα δρόμο στὴν τύχη γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σπίτι τοῦ Φαζάνο. Αὐτὸν ἔχει θάλει στὸ μάτι καὶ σκοπεύει νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Φθάνει σ' ἓνα σταυροδρόμι καὶ ρωτᾷ ἓνα γέρο ποὺ συναντάει :

— Ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Φαζάνο;

Μὰ ὁ γέρος ποὺ δὲν ἀκούει καλά, κάνει λάθος στὸ ὄνομα καὶ τοῦ δείχνει ἓνα ἄλλο σπίτι.

Ὁ Πεπίτο φθάνει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, ξεπεζεύει καὶ ἀνεβαίνει μὲ προφύλαξι τὰ σκαλοπάτια.

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι μισάνοιχτη. Ὁ Πεπίτο σπρώχνει ἐλαφρά τὸ φύλλο καὶ μπαίνει.

Ὁ διάδρομος εἶναι μισοσκότεινος. Προχωρεῖ πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούει φωνὲς καὶ στήνει αὐτὶ ν' ἀφουγκραστῇ.

— Πότε θάρθῃ; λέει ἓνας ἄντρας.

— Αὔριο τὸ πρωῒ, ἀπαντᾷ μιὰ γυναίκα.

— Τότε, πρέπει νὰ τὸν σφάξουμε.

— Καὶ θέθαια νὰ τὸν σφάξῃς.

Ὁ Πεπίτο κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι.

«Πεπίτο Γκονζάλες σὲ βλέπω μεγάλο καὶ τρανό, λέει στὸν ἑαυτὸ του. Αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι σκοπεύουν κάποιον νὰ σφάξουν. Ἐτοίμασε τοὺς κεραυνούς σου καὶ χτύπα τοὺς κατακέφαλα ! Τιμώρησε τοὺς κακούργους γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ στήθος σου τὸ ἀσημένιο ἀστέρι τοῦ σερίφη! Νὰ μοῦ τὸ θυμηθῇς, ἐσὺ θά γίνῃς μιὰ μέρα ἀρχηγὸς τῶν σερίφηδων τοῦ Τέξας καὶ θά διευθύνῃς τὸ φίλο σου τὸν Τζιμ!».

Ξαφνικά, ακούει τὸ θόρυβο δυὸ μαχαριῶν ποὺ χτυποῦν ἀναμεταξύ τους.

«Ὁ φόνος θὰ γίνῃ ἀπόψε! λέει στὸν ἑαυτὸ του. Τροχιζεὶ τὰ μαχαίρια! Πεπίτο, τί περιμένεις; Ὁ δολοφόνος εἶναι μπροστά σου».

— Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ πὼς σφάξαμε τὸν Πάκ γιατί θὰ λυπηθῇ πολύ, λέει ἡ γυναίκα. Θὰ τοῦ τὸ ποῦμε ὅταν τὸν φάῃ κι' ἔπειτα.

Οἱ τρίχες τοῦ Πεπίτο σηκώνονται ἀπὸ φρίκη μέσα στὸ σμπέρο του.

— Μίος Ντίος, ἀπόψε θὰ γίνῃ τὸ τρομερώτερο ἔγκλημα τῆς ἱστορίας! Θὰ σκοτώσουν κάποιον καὶ θὰ τὸν φάνε! Ἔπεσα πάνω σὲ ἀνθρωποφάγους! Ὁ κάπταιν Κούπερ πρέπει νὰ μοῦ δώσῃ δυὸ ἀστέρια κι' ὅχι ἓνα!

Τραβᾷ τὸ πιστόλι του, προχωρεῖ ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μπορεῖ, φθάνει μπροστὰ σὲ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούγονται οἱ φωνὲς καί, δίνοντάς της μιὰ κλωτσιὰ τὴν ἀνοίγει διάπλατα, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ φωνάζει μὲ δύναμι.

— Ψηλά τὰ χέρια, δολοφόνοι!

Ἕνας ἡλικιωμένος κάου - μπού ποὺ τρόχιζε δυὸ μαχαίρια τ' ἀφίνει νὰ πέσουν καὶ σηκώνει τὰ χέρια τρέμοντας. Ἡ γυναίκα του, ποὺ ἐτοιμάζει τὴ ζύμη σὲ μιὰ μεγάλη σκάφη, γουρλώνει ἀπὸ τὸν τρόμο τὰ μάτια της.

— Δολοφόνοι! οὐρλιάζει ὁ Πεπίτο. Ἀνθρωποφάγοι! Δὲν σὰς φθάνει ποὺ θὰ τὸν σκοτώσετε θέλετε νὰ τὸν φάτε, κιόλας!

— Μά... τί κάναμε; ἀπορεῖ ὁ ἄντρας.

— Τί κάνατε; Σὰς ἄκουσα νὰ λέτε πὼς θὰ σφάζετε τὸν Πάκ καὶ θὰ τὸν φάτε...

— Τί νὰ τὸν κάνουμε, νὰ τὸν πετάξουμε;

— Ὡστε ἔτσι, ἔ; Πίσω δολοφόνε! Κόλλησε τις πλάτες σου στὸν τοῖχο! Ἐμένα μὲ λένε Πεπίτο Γκονζάλες!

— Καὶ μένα Μάϊκλ Τρέβορ...

— Δὲν σὲ ρώτησα!

Ὁ ταλαίπωρος κάου - μπού ὀπισθοχωρεῖ μὰ, καθὼς δὲν κυττάζει πίσω του, φθάνει κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι καὶ τὸ

Βρέθηκαν ξαφνικά αντιμέτωποι και άρχισαν τὸ πιστολίδι...

παντελόνι του άρπάζει φωτιά! Τό τί ακολουθεῖ, τότε, εἶναι δύσκολο νά τό περιγράψῃ κανείς. Ὁ κάου - μπού οὐρλιάζει ἀπό τό φόβο του καί... ἀρχίζει νά κυλιέται καταγῆς γιά νά σθήσῃ τῇ φωτιά. Ὁ Πεπίτο τά χάνει καί δέν ξέρεῖ τί νά κάνῃ. Ἡ γυναίκα, ἀρπάζει ἕνα μεγάλο κομμάτι ζυμάρι καί τό πετάει μέ δύναμι στό πρόσωπο τοῦ κωμικοῦ παιδιοῦ, τό ζυμάρι κολλάει στά μάτια του καί... ὁ Πεπίτο δέν βλέπει! Παρατάει τό πιστόλι καί προσπαθεῖ νά ξεκολλήσῃ τό ζυμάρι.

Ὡσπου νά τό κατορθώσῃ αὐτό, ἡ γυναίκα ἀρπάζει μιὰ καρέκλα καί ὁ Πεπίτο... τῇ δοκιμάζει στή ράχη του.

— Ἐ! φωνάζει σέ μιὰ στιγμή, γιά σταθῆτε! Ἐσεῖς εἴσαστε οἱ δολοφόνοι κι' ὄχι ἐγώ!

Ὁ κάου - μπού σηκώνεται ἀγριεμένος καί ἀρπάζει ἕνα μαχαίρι.

— Ποιοί δολοφόνοι; τοῦ λέει. Τρελλάθηκες;

— Σᾶς ἄκουσα πού λέγατε πώς θά σφάζατε τόν Πάκ!

— Ὁ Πάκ εἶναι κόκκορας, δέν εἶναι ἄνθρωπος! Αὐριο θάρθῃ ὁ γυιός μας μέ τήν ἀρραβωνιαστικιά του ἀπό τό Σάν Ἀντώνιο...

— Καί... καί πού θέλετε νά τό ξέρω ἐγώ; ἀπορεῖ ὁ Πεπίτο. Ποιός σας εἶπε νά δίνετε στά κοκκόρια σας ἀνθρώπινα ὀνόματα; Ἀλλῃ φορᾶ νά προσέχετε καί νά μὴν κάνετε ἀστεῖα γιατί... ἐμένα μέ λένε Πεπίτο Γκονζάλες!

Παίρνει τό πιστόλι του καί θγαίνει μέ τό κεφάλι ψηλά, ἐνῶ ὁ ἄντρας καί ἡ γυναίκα κάνουν τό σταυρό τους πίσω.

Σέ μιὰ στιγμή τόν βλέπουν νά γυρίζει πίσω.

— Ἐδῶ δέν εἶναι τό σπίτι τοῦ Φαζάνο; τοὺς ρωτάει.

— Τό σπίτι τοῦ Φαζάνο; Εἶναι στό τέλος τοῦ δρόμου, δεξιά.

— Θεοῦλη μου, ἔκανα λάθος! λέει ὁ Πεπίτο καί... θγαίνει τρέχοντας, πηδώντας πέντε - πέντε τὰ σκαλιά.

— Πελεγκρίνο, λέει στό γάϊδαρό του μόλις θρίσκεται στή σέλλα του, εἴμαστε ἄτυχοι. Παραλίγο νά συλλάθω ἀπόψε δυὸ δολοφόνους κι' ἀνθρωποφάγους μά... μοῦ χάλασε τῇ δουλειᾷ ἕνας κόκκορας μ' ἀνθρωπινὸ ὄνομα. Ἀλλὰ ποῦ νά καταλάβῃς ἐοῦ ἀπὸ τίς ὑποθέσεις τοῦ θοηθοῦ ἐνός σερίφη, γαϊδουροκέφα-

λε. Καί τώρα... ό Φαζάνο δέν θά μοι γλυτώσῃ! Πάμε νά τόν συλλάβουμε!

Αὐτή τή φορά δέν κάνει λάθος στό σπίτι. Σταματάει μακριά ἀπό τό μπάρ καί λέει στό γαϊδαρό του:

— Κύτταξε μήν γκαρίξης καί μέ προδόσης. Ἀπόψε ἔχουμε νά κάνουμε σοβαρές δουλειές.

Φθάνει μπροστά στήν πόρτα τοῦ μπάρ μά τή βρίσκει κλειστή. Κάνει τό γύρο τοῦ σπιτιοῦ καί βλέπει ἕνα μικρό παραθυράκι ἀνοιχτό. Δίπλα του ὑπάρχει ἕνα δέντρο πού τά κλαδιά του φθάνουν κοντά στό παράθυρο. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική γιά τόν Πεπίτο Γκονζάλες. Σκαρφαλώνει στό δέντρο, φθάνει στό πιό ψηλό κλαδί του, ἀπλώνει τό πόδι του καί τό ἀκουμπάει πάνω στό περβάζι.

Μέ μία ὑπεράνθρωπη προσπάθεια τινάζει τό σῶμα του καί... μέ τή φορά πού ἔχει πάρει, περνάει ἀνάμεσα ἀπό τό ἀνοιχτό παράθυρο καί... πέφτει μέ τό κεφάλι πρός τά κάτω, στό ἔσωτερικό τοῦ σπιτιοῦ!

"Ἐνα ἀπίστευτο οἶλο μορτάλε!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΜΟΡΙΣΟΝ, ὅπου στή σκεπή του ἔχουν καταφύγει ὁ Τζιμ Ἀνταμς, ὁ Τόμ καί ὁ ἰδιοκτήτης του, ὅσο περνοῦν τά δευτερόλεπτα, φουντώνει καί πιό πολύ. Ὁ καπνός γίνεται πιό πυκνός καί τοὺς τυφλώνει. Τό πάτωμα ἀρχίζει νά πέφτῃ καί ἡ σκεπή θ' ἀρπάξῃ φωτιά ἀπό τή μιὰ στιγμή στήν ἄλλη ὅποτε, καμμιά δύναμι δέν θά μπορέσῃ νά τοὺς σώσῃ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, πού διατηρεῖ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ψυχραι-

μία και στην πιο δύσκολη και τραγική στιγμή, αφού δένει τη μία άκρη του σκοινιού σ' ένα μαδέρι της σκεπής, προχωρεί κρατώντας το υπόλοιπο και φθάνει στο γέισο της στέγης.

—Θά πηδήσω πρώτος, λέει στους άλλους, γλιστρώντας στο σκοινί και θά προσπαθήσω ν' ανοίξω δρόμο για νάρθετε ξοπίσω μου. "Αν μας βοηθήση ο Θεός θά σωθούμε. Ποιά πλευρά του σπιτιού σου δέν έχει παράθυρα, Μπέν Μόρισσον;

—'Η δυτική παιδί μου.

—'Ωραία, θά ξεφύγουμε από κεί. 'Ασφαλώς δέν θά φρουρούν αυτή την πλευρά. Είσαστε έτοιμοι;

—"Ετοιμοι! του λέν και οι δυο μ' ένα στόμα.

—Νά κρατάτε στα χέρια σας τὸ μαντήλι σας ἢ τὴν ἄκρη τοῦ πούκαμίσου σας γιὰ νὰ μὴ σας κάψῃ τὸ σκοινὶ καθὼς θὰ κατεβαίνετε.

Βγάζει τὸ μαντήλι του, ἀρπάζει τὸ σκοινὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του, μὲ τὸ δεξιὸ χουφτώνει τὸ πιστόλι του, περνώντας τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη καί, ψιθυρίζοντας μιὰ προσευχὴ ρίχνεται στὸ κενό, σ' ἓνα καταπληκτικὸ σάλτο μορτάλε.

Σὲ λιγώτερο ἀπὸ μισὸ λεπτὸ προσγειώνεται στὸ ἔδαφος. 'Αφίνει τὸ σκοινὶ καὶ κυττάζει ὀλόγυρά του. Καμμιὰ κίνησι. Οἱ ἐχθροὶ τους δέν ὑποπτεύονται πὼς θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ δέν ἔχει παράθυρο.

Σηκώνει τὸ θῆμμα του ψηλά. Βλέπει τὸν Μπέν Μόρισσον νὰ κατεβαίνει ἀργὰ ἀργὰ. Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Τόμ. Ξαφνικά κι' ἐνῶ ἀπέχει ὁ δεύτερος τρία μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸ σκοινὶ κόβεται καὶ πέφτει μ' ἓνα δυνατό γδοῦπο καταγῆς! Φαίνεται πὼς ἡ φλόγα ἔφθασε στὴ σκεπὴ κι' ἔκαψε τὸ σκοινί.

Τὸ 'Ελληνόπουλο σκύβει ἀνήσυχο πάνω στὸν πεσμένο Τόμ.

—Χτύπησες πολὺ; τὸν ρωτᾷ.

—Ὁ Τόμ σηκώνεται μόνος του.

—Δέν εἶναι τίποτε, λέει κάνοντας ἓνα μορφασμὸ πόνου. Χτύπησα στὸ γόνατο μὰ θὰ μοῦ περάσῃ.

—"Αν ἀργούσαμε ἔστω κι' ἓνα λεπτὸ θὰ καιγόμαστε ζωντανοὶ σὰν τοὺς ποντικούς! λέει τὸ 'Ελληνόπουλο.

Μαζεύει τὸ σκοινὶ καὶ τοὺς κάνει νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Οἱ ἄλλοι πηγαίνουν κοντά του.

— Ἐλᾶτε κοντά μου, τοὺς λέει χαμηλόφωνα. Δὲν πρέπει νὰ μάθουν πὼς γλυτώσαμε. Ἀπομακρύνονται ἔρποντας. Ὁ καπνὸς τοὺς σκεπάζει κι' ἔτσι δὲν τοὺς παίρνει κανεὶς εἶδησι. Φθάνουν σ' ἓναν κῆπο καὶ σταματοῦν νὰ πάρουν ἀνάσα καὶ νὰ συνέλθουν.

— Τὸ σπίτι μου! λέει μὲ παράπονο ὁ Μπέν Μόρισον.

Μιά πελώρια γλῶσσα φωτίας ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανὸ, μέσα ἀπὸ τὸ σταχτόμαυρο καπνὸ.

Ὁ Τζιμ ἀκουμπᾷ τὸ χέρι του πάνω στὸν ὦμο του.

— Λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, Μπέν, τοῦ λέει. Μὰ σοὺ ὑπόσχομαι πὼς σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἔχῃς ἓνα καινούργιο σπίτι.

— Μικρὲ Κάου - Μπού θέλω νὰ μοῦ δώσης μιὰ ἀκόμα ὑπόσχεσι, τὸν παρακαλεῖ ὁ Μπέν. Πὼς θὰ δεχτῇς τὴ βοήθειά μου γιὰ νὰ βροῦμε μαζὶ τοὺς ἐνόχους. Τὸ μάτι μου βλέπει καλὰ καὶ τὸ χέρι μου δὲν τρέμει. Δύσκολα λαθεύω στὴ σκοποβολή.

— Ἐντάξει, Μπέν, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Χρειάζομαι τὴ βοήθειά σου. Ἔλα μαζί μου.

Ἀπομακρύνονται λίγο ἀκόμα καὶ τὸ ἡρωϊκὸ παιδί σφυρίζει συνθηματικά. Σὲ λίγο, δυὸ ἄλογα ἔρχονται καλπάζοντας. Εἶναι ὁ Κεραυνὸς καὶ πίσω του ἀκολουθεῖ τὸ ἄλογο τοῦ Μπέν.

— Γιατὶ δὲν χτυπᾶμαι τοὺς κακούργους ποὺ ἔχουν κυκλώσει τὸ σπίτι μου; ρωτᾷ ὁ Μπέν τὸ παιδί.

— Γιατὶ δὲν θέλω νὰ μάθουν πὼς σωθήκαμε, Μπέν. Ἐπειτα, τώρα πιά θάχουν βεβαιωθῇ πὼς γίναμε στάχτη μέσα στὸ σπίτι σου καὶ θάχουν φύγει.

Καβαλλοῦν ἄλογα καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ σπίτι τῆς Μπέττυ.

Ἐκεῖ, περιμένει τὸ Ἑλληνόπουλο μιὰ πολὺ δυσάρεστη εἶδησι. Ὁ Πεπίτο, ὁ φίλος καὶ βοηθὸς του, λείπει.

— Καθάλλησε τὸ γάϊδαρό του κι' ἔφυγε, τοῦ ἐξηγεῖ ἡ κοπέλλα. Τοῦ εἶπα νὰ καθῆται μὰ ἦταν πολὺ πεισμωνόμενος καὶ δὲν θέλησε νὰ μὲ ἀκούσῃ.

—“Εφυγε! κάνει κατάπληκτο τὸ Ἑλληνόπουλο. Καὶ ποῦ πῆγε;

— Νὰ τιμωρήσῃ, λέει, τὸν Φαζάνο!

Ὁ Τζιμ σηκώνεται. Δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸ φίλο του ἀνωπεράσπιστο. Εἶναι θέβαιος πὼς ὁ Φαζάνο εἶναι ὅπωςδήποτε μπερδεμένος στὴν ὑπόθεσι τῆς ληστείας.

— Περιμένετε με, λέει στοὺς ἄλλους. Θὰ πάω μιὰ βόλτα ὡς τὸ μπάρ καὶ θὰ γυρίσω.

— Μήπως θέλεις νάρθω μαζί σου; τὸν ρωτᾷ ὁ Τόμ.

—“Ὅταν ἀκούσετε πυροβολισμοὺς ἐλάτε.

Κατεβαίνει στὸ σταῦλο, σελλώνει τὸ ἄλογο καὶ τρέχει καλπάζοντας πρὸς τὸ μπάρ τοῦ Φαζάνο.

Εἶναι κλειστὸ καὶ θεοσκοτεινὸ καθὼς καὶ τὸ σπίτι. Ὁ παρμικρὸς θόρυβος δὲν ἀκούγεται.

Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς διστακτικὸ. Δὲν ξέρεי τί νὰ κάνῃ. Αὐτὴ ἢ νύχτα εἶναι ἢ πιὸ δραματικὴ, ἢ πιὸ δύσκολη τῆς ζωῆς του. Γλύτωσε τρεῖς φορές ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ νὰ ποῦ οἱ περιπέτειές του δὲν τελείωσαν. Ὁ Πεπίτο ὁ ἀγαπημένος του φίλος ἴσως αὐτὴ τῇ στιγμῇ κινδυνεύει.

«Μήπως γύρισε στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ, στὸ μεταξὺ;» κάνει τὴ σκέψι.

Παίρνει ξανά τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. “Ὅχι, ὁ Πεπίτο δὲν εἶναι στὸ σπίτι.

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔρχεται τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς. Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι τρομερὰ κουρασμένο. Μὰ δὲν σκέφτεται οὔτε στιγμὴ νὰ ξεκουραστῇ. Πρέπει νὰ θρῇ τὸν Πεπίτο.

Στρέφεται πρὸς τοὺς φίλους του. “Ὅλοι τὸν κυττάζουν σὰ μάτια.

—“Ἐχω τὴ γνώμη πὼς ὅλο τὸ κακὸ ξεκινάει ἀπὸ τὸ μπάρ τοῦ Φαζάνο, τοὺς λέει. Πρέπει νὰ τελειώνουμε μιὰ γιὰ πάντα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Θάρθετε μαζί μου;

Ὁ Τόμ καὶ ὁ Μπέν θγάζουν τὰ πιστόλια τοὺς καὶ τὰ ἐπιθεωροῦν. Ἡ Μπέττυ σηκώνεται, ἀνοίγει ἓνα μπαούλο καὶ θγάζει ἓνα πιστόλι.

— Εἶναι τοῦ πατέρα μου, λέει. Ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ

Θεός νά ἐκδικηθῶ τοὺς δολοφόνους του.

— Μπέττυ... θά ἔρθης μαζί μας; τὴ ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ναί, Μικρὲ Κάου - Μπού. Θάρθω μαζί σας. Κινδυνεύετε τὴ ζωὴ σας γιὰ νά τιμωρήσετε τοὺς δολοφόνους τοῦ πατέρα μου. Ἔχω ὑποχρέωσι νά σᾶς βοηθήσω.

— Δὲν μπορῶ νά σοῦ ἀρνηθῶ, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο συγκινημένο. Εἶσαι μιὰ γενναία κοπέλλα, Μπέττυ.

— Θά πάρουμε τὰ ἄλογά μας; ρωτάει ὁ Τόμ.

— Ὁχι, ἀπαντάει ὁ Τζίμ. Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νά γίνη.

Σὲ λίγο, δυὸ παιδιὰ, ἕνας ἡλικιωμένος κάου - μπού καὶ μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα διασχίζουν τοὺς δρόμους τοῦ Μπένσον. Ὁ ἥλιος μόλις ἔχει προβάλει ἀπὸ τὰ ἀντικρυνὰ θουνὰ τοῦ Σαγκουάρο...

**“Ολοι
πιάνονται
οτὴ
φάκα !**

ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ τοῦ μπάρ ἀνοιχτή. Μπαίνουν μὰ δὲν βρίσκουν κανένα.

— Φαζάνο! φωνάζει ὁ Μπέν Μόρισον.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ πατάρι.

— Ἐγώ!

— Πήγαινε νά δῆς, Μπόμπ, φθάνει ὥς τ' αὐτιά τοῦ Ἑλληνόπουλου ἡ γνώριμη θαρειά φωνὴ τοῦ Φαζάνο.

Ἐνας κάου - μπού κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ ὕψος τῆς

σκάλας. Μόλις βλέπει τὸ Ἑλληνόπουλο, γουρλώνει τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

—Ὁ Μικρὸς κάου-μπόυ δὲν πέθανε! φωνάζει καί, ταυτόχρονα, τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ στρέφει τὴν κάννη του κατὰπάνω στὸ ἡρωϊκὸ παιδί. Μὰ ὁ Τζιμ δὲν εἶναι εὐκολὸς ἀντίπαλος. Ἀστραπιαία, τὸ χέρι του, ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του καὶ πυροβολεῖ πρῶτος.

Ὁ κάου-μπόυ δέχεται τὴ σφαῖρα κατὰστηθα, παίρνει μιὰ τούμπα καὶ κατρακυλάει ὅλες τὶς σκάλες φθάνοντας μπροστὰ τους.

Οἱ φίλοι τοῦ Τζιμ τραβοῦν τὰ πιστόλια τους γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ὁ Μπὲν Μόρισον προσέχει μήπως φανῇ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνῶ ἡ Μπέττυ καρφώνει τὸ θλέμμα της σὲ μιὰ ἄλλη πόρτα ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ σπίτι τοῦ Φαζάνο.

—Φαζάνο! φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Κατέβα κάτω μὲ τὰ χέρια ψηλά!

—Ἀνέβα ἐσὺ ἐπάνω ἂν σοῦ βαστάη, παλληκαρᾶ μου! τὸν προκαλεῖ ὁ Φαζάνο. Εἴμαστε δεκαπέντε ἄντρες ὠπλισμένοι σὰν ἄστακοί.

Πραγματικά, στ' αὐτιά τους φθάνουν πολλές φωνές καὶ θήματα. Ὁ Φαζάνο δὲν εἶναι μόνος του.

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ διατάζω νὰ κατεθῇς! τὸν προστάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Νόμος γιὰ μένα εἶναι τὸ πιστόλι μου, Μικρὲ Κάου-Μπόυ.

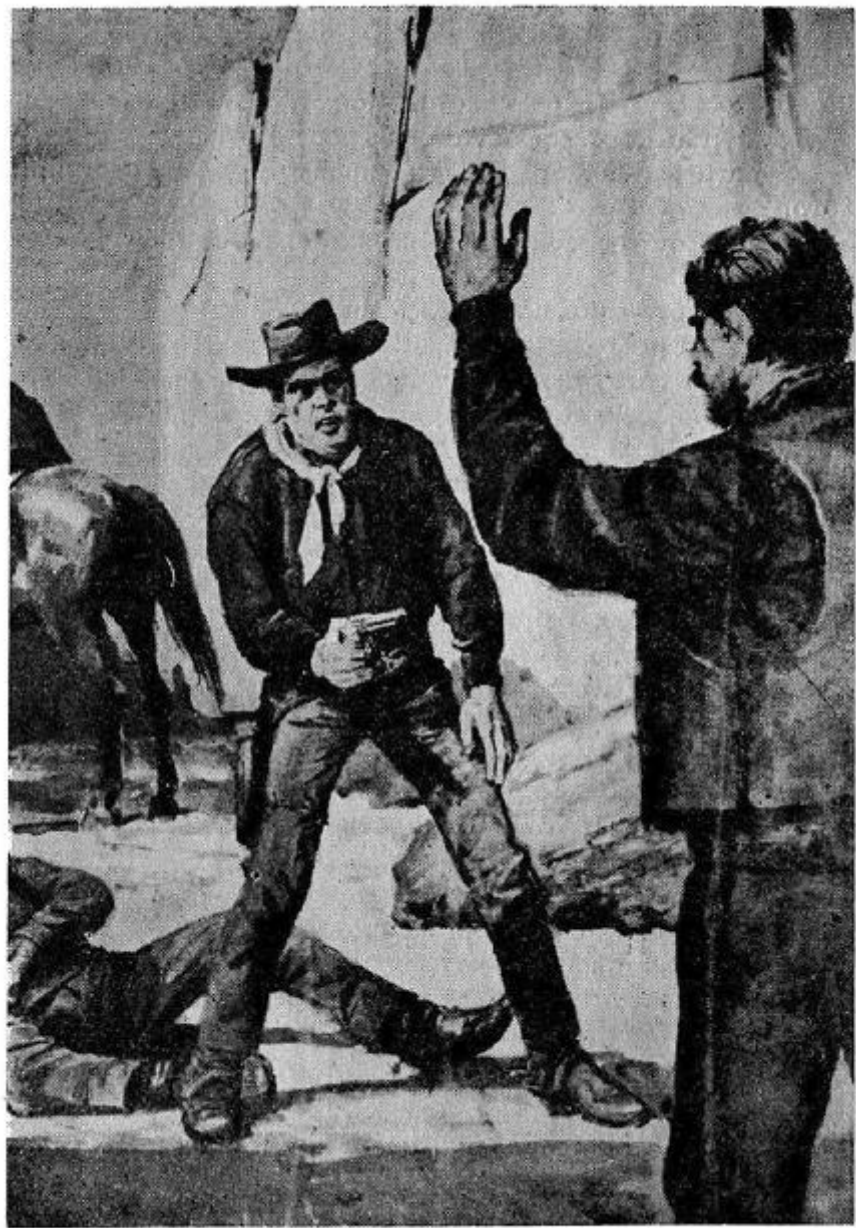
—Φαζάνο, ἂν σὲ δυὸ λεπτὰ δὲν κατέβης...

—Τί θὰ μοῦ κάνης; τὸν διακόπτει γελώντας ὁ Φαζάνο. Θ' ἀνέβης στὸ πατάρι; Τόλμησε, λοιπόν, ἂν μπορῇς! Μὲ τὸ πρῶτο ποὺ θὰ φανῇ ἡ κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ σου θὰ δεχτῇς δεκαπέντε σφαῖρες.

—Πόσον καιρὸ θὰ μείνης ἐκεῖ πάνω, Φαζάνο;

—Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ἐμένα, παλληκαρᾶ μου.

Ὁ Τζιμ ἀναρωτιέται γιατί ὁ Φαζάνο δὲν τοῦ ἀναφέρει τίποτε γιὰ τὸν Πεπίτο. Ἄν τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτὸ του θὰ τὸν ἀπειλοῦσε καὶ θὰ τὸν σκότωνε. Ἄν, πάλι, τὸν εἶχε σκοτώσει,

— Ψηλά τὰ χέρια, Φαζάνο!...

θά του τὸ ἔλεγε. Ποῦ θρискόταν, λοιπόν, τὸ κωμικὸ παιδί; Τί εἶχε ἀπογίνει αὐτὸς καὶ ὁ γάϊδαρός του;

— Γιατί δὲν μιλάς; ἀκούγεται προκλητικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Φαζάνου.

— Τί θά κάνης κλεισμένος ἐκεῖ πάνω; τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι κλεισμένος, Μικρὲ - Μπού! Ἐσὺ κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι μαζί σου κλειστήκατε σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα. Δὲν μπορεῖτε νὰ θγῆτε. Ἄν τολμήσετε νὰ θγῆτε ἀπὸ τὴν πόρτα, θά σ'αὺς χτυπήσουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Οὔτε ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ συκοινωνεῖ μὲ τὸ σπῆτι μου δὲν μπορεῖτε νὰ θγῆτε δὲν ὑπάρχει ἐξοδὸς ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Μὰ τὸ ἔχουμε κι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὶς κάννες τῶν πιστολιῶν μας.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνατριχιάζει ἄθελά του. Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ δείξη πὼς φοβήθηκε οὔτε στοὺς φίλους του οὔτε στοὺς ἐχθρούς του.

— Ἐ, λοιπόν, θά μείνετε ἐσεῖς στὸ πατάρι κι' ἐμεῖς κάτω καὶ θά νικήσῃ ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀντέξῃ περισσότερο στὴν πείνα καὶ τὴ δίψα.

— Χά... χά! κάνει ὁ Φαζάνος. Ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ μείνουμε περισσότερο ἀπὸ μιὰ μέρα ἐδῶ πάνω.

— Θά πηδήσετε ἀπὸ τὰ παράθυρα; τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ὁχι, παλληκαρᾶ μου. Τὸ παράθυρο ποὺ βλέπει πρὸς τὸν κῆπο εἶναι πολὺ ψηλὸ καὶ θά σκοτωθοῦμε. Καὶ τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν ἔχουμε σκοινὶ νὰ κατέβουμε. Ἀλλὰ καὶ νὰ εἶχαμε δὲν θά τολμούσαμε γιατί θά μας πυροβολούσατε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ. Οὔτε καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μπορούμε νὰ ξεφύγουμε γιατί θά πηδούσαμε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ θά μᾶς σκοτώνετε ἕναν - ἕναν. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ. Οὔτε ἐμεῖς, ἀλλὰ οὔτε κι' ἐσεῖς. Ὑστερα ἀπὸ λίγες, ὥρες, ὅμως θάρθουν μερικοὶ ἄνθρωποι μας καὶ τότε... χά... χά! Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ μικρὲ παλληκαρᾶ μου; ..

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνατριχιάζει γιὰ δεύτερη φορά. Μπορεῖ ὁ Φαζάνος νὰ τοῦ λέει ψέματα. Ἄν, ὅμως, εἶναι ἀλήθεια: Τότε...

άλλοίμονό τους! Χωρίς τὰ τὸ καταλάβουν μπήκαν σὲ μιὰ τρομερή φάκα!

— Πὲς λοιπόν, κάτι, νὰ γελάσουμε, τοῦ φωνάζει ὁ Φαζάνο.

— Θὰ γελάση καλύτερα ὁποῖος γελάση τελευταῖος, Φαζάνο!

— Τότε, ἐγὼ θάμαι ὁ τελευταῖος.

Ὁ Τζίμ κυττάζει τοὺς φίλους του. Ὅλοι δείχνουν πὼς δὲν φοβήθηκαν καὶ περισσότερο ἢ κοπέλλα.

Τοὺς κάνει νόημα νὰ προσέχουν καί, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ στὸ σπίτι τοῦ Φαζάνο, μπαίνει μέσα καὶ φθάνει κοντὰ σ' ἓνα μικρό, ἀνοιχτὸ παράθυρο. Στήνει ἓνα κοσόνι, ἀνεβαίνει καὶ προβάλλει τὸ κεφάλι του ἔξω.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ καὶ ἡ σφαῖρα λίγο ἔλλειψε νὰ τὸν χτυπήσῃ. Οἱ ἀντίπαλοί τους εἶναι ἔτοιμοι μὲ τὸ χέρι, στὴ σκανδάλη νὰ πυροβολήσουν ὁποῖον τολμάει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Μπέττυ! φωνάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἡ κοπέλλα τρέχει γρήγορα κοντὰ του.

— Ἀνέβα στὸ κασόνι κι' ἔχε τὸ βλέμμα σου στραμμένο στὸν κῆπο, τῆς λέει. Ἄν δῆς κανέναν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ πηδήσῃ, χτύπησέ τον χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ. Πρόσεξε; ὅμως νὰ μὴ θγάλης τὸ κεφάλι σου ἀπ' ἔξω.

Ἡ κοπέλλα χαμογελάει, δείχνοντάς του νὰ καταλάβῃ πὼς θὰ κάνῃ, ὅτι τὴ διέταξε.

Γυρίζει ξανά στὴ σάλλα. Οἱ κάου - μπούδες στὸ πατάρι τσουγκρίζουν ποτήρια καὶ τραγουδοῦν. Φαίνονται πὼς ὅλοι, ἢ οἱ περισσότεροι εἶναι Μεξικάνοι.

— Τί θὰ κάνουμε, Τζίμ; τὸν ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμή ὁ Τόμ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους. Ἐχει θρεθῇ ἅπειρες φορές σὲ δύσκολη θέσι μὰ πάντα θρῆκε κάποια λύσι. Τώρα... ποιά λύσι θὰ μπορούσε νὰ θρῇ; Ἄν ἦταν μόνος του δὲν θὰ τὸν ἔννοιαζε καὶ τόσο. Μὰ τώρα, εἶχε μαζί του ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τόμ καὶ τὸν Μπέν μιὰ κοπέλλα. Ἐπρεπε νὰ θρῇ ἓνα δρόμο σωτηρίας τοῦλάχιστον γιὰ τὴ Μπέττυ.

Θυμάται τίς συμβουλές ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ πατέρας του.

Τοῦ φαίνεται σὰ ν' ἀκούη αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴ φωνὴ του: «Τζίμ, παιδί μου, ποτὲ νὰ μὴ σὲ κυριεύει ἡ ἀπελπισία, ποτὲ μὴ χάνης τὴν ψυχραιμία σου ἔστω κι' ἂν ἐσὺ εἶσαι ἀοπλος καὶ ὁ ἀντίπαλός σου πατάει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του. Ἐνα καθαρὸ μυαλὸ θρίσκει πάντοτε μιὰ λύσι καὶ στὸ πῶς δύσκολο πρόβλημα. Μὴν ξεχνᾷς πὼς εἴμαστε Ἕλληνες. Μὴν ξεχνᾷς πὼς ὁ Ὀδυσσεὺς ἦταν πρόγονός μας».

Πάντοτε ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ τοῦ πατέρα του καὶ δὲν θγῆκε ποτὲ ζημιωμένος.

Ἀκουμπάει τὸν ἀγκῶνα του στὸν μπάγκο τοῦ μπάρ καὶ θυθίζεται σὲ σκέψεις. Ξαφνικά, τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ σφιγμένα χεῖλη του χαμογελοῦν.

Μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ Φαζάνο, ψάχνει στὴν κουζίνα, θρίσκει ἕνα ντενεκὲ μὲ πετρέλαιο καὶ τὸν φέρνει στὴν αἴθουσα τοῦ μπάρ. Συγκεντρώνει ὑστερα μερικὰ κουρέλια καὶ τὰ κάνει ἕνα σωρὸ δίπλα ἀπὸ τὴ σκάλα.

—Ἔ! φωνάζει ἀπὸ πάνω ὁ Φαζάνο. Γιατὶ δὲν μιλάτε;

— Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουμε νὰ τραγουδάμε! τοῦ ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἀνάθει ἕνα σπέρτο, τὸ πετάει στὰ ποτισμένα ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο πετρέλαιο κουρέλια καὶ πηγαίνει ξανά στὸν μπάγκο.

Τὰ κουρέλια ἀρπάζουν φωτιά κι' ἕνας πυκνὸς καπνὸς ἀνιθαίνει πρὸς τὸ πατάρι.

—Ἔ! φωνάζουν μερικοί. Τί καπνὸς εἶναι αὐτός;

—Φωτιά! Ἔβαλαν φωτιά!

—Θὰ μᾶς κάψουν!

Τὸ Ἑλληνόπουλο κάνει νόημα στὴ Μπέττυ, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα νὰ προσέχη.

—Τρελλὰθηκες! φωνάζει ἑξαλλος ὁ Φαζάνο ἀπὸ τὸ πατάρι. Σθῆσε τὴ φωτιά! Νομίζεις πὼς ἐσὺ θὰ γλυτώσης;

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν τοῦ ἀπαντάει. Ὁ μαῦρος καπνὸς ἀρχίζει νὰ γεμίζει καὶ τὴν αἴθουσα τοῦ μπάρ.

—Μπέττυ! φωνάζει στὴν κοπέλλα. Ἐλα δῶ!

Κάνει νόημα στοὺς φίλους του νὰ πλησιάσουν πρὸς τὴν

πόρτα. 'Από τὸ πατάρι ἀκούγονται φωνές, θλαστήμιες καὶ θηξιματα.

— Σθῆσε τὴ φωτιά! οὐρλιάζει ὁ Φαζάνο. Θὰ μοῦ κάψης τὸ μπάρ! Θὰ μοῦ κάψης τὸ σπίτι!

Τὸ σπίτι δὲν πρόκειται ν' ἀρπάξῃ φωτιά γιατί τὰ κούρέλια καίγονται μακριὰ ἀπὸ ξύλα. Μὰ οἱ κάου μπόυς δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀντέξουν γιὰ πολὺ τὸν καπνὸ, ὅπως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἀντέξῃ τὸ 'Ελληνόπουλο μὲ τοὺς φίλους του.

— Φαζάνο, πήδησε τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἂν μπορῇς! τοῦ φωνάζει γελώντας τὸ 'Ελληνόπουλο.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πιστολιοῦ του ἀρπάζει μερικά κούρέλια καὶ τὰ πετάει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. 'Ο μαῦρος καπνὸς ἀπλώνεται ἀμέσως. Καί, τὸ 'Ελληνόπουλο, πονηρὸ σὰν τὸν 'Ὀδυσσεά, μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχυσι καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ καπνοῦ, θγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ μπάρ καὶ ἀπομακρύνεται τρέχοντας, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του.

"Ενας κάου-μπόυ τοὺς βλέπει καὶ τρέχει ἀμέσως κοντὰ τους.

— Μπέττυ! φωνάζει στὴν κοπέλλα, ἀνησύχησα τρομερὰ γιὰ σένα!

— Εἶναι ἐξάδελφός μου, συστήνῃ ἡ Μπέττυ τὸν κάου-μπόυ. Μάϊκλ, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσῃς.

— Γί' αὐτὸ ἦρθα! τῆς ἀπαντᾷ ὁ Μάϊκλ, τραβώντας τὸ πιστόλι του. "Ὁμως, πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορα ἀπὸ δῶ. Στὴν πλαγιά τοῦ λόφου εἶδα νὰ καλπάζουν καμμιὰ δεκαριά Μεξικανοί.

— "Ερχονται νὰ βοηθήσουν τὸν Φαζάνο, τοὺς λέει τὸ 'Ελληνόπουλο. "Αν μέναμε λίγο ἀκόμα στὸ μπάρ τὴν εἶχαμε ἄσχημα. Οἱ ἐχθροὶ μας μᾶς κήρυξαν ἀνοιχτὸ πόλεμο. Δὲν μᾶς συμφέρει νὰ χτυπηθοῦμε μαζὶ τους τώρα. Πρέπει νὰ κάνουμε μιά μικρὴ ὀπισθοχώρησι, νὰ συγκεντρώσουμε ὅσες μπορούμε πιὸ πολλὰς δυνάμεις καὶ νὰ ἐπιτεθοῦμε. 'Η μάχη θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. 'Ο Φαζάνο ἴσως μᾶς χτυπήσῃ πρῶτος γιὰ νὰ τελειώῃ μιά καὶ καλὴ μαζὶ μας. Αὐτὸ

θά πρέπει νά τὸ ἀποφύγουμε μὲ κάθε τρόπο. Ἐκεῖνος ποὺ ἐπιτίθεται πρῶτος ἔχει περισσότερες πιθανότητες νά νικήσῃ.

Στρέφεται πρὸς τὸν Τόμ καὶ τὸν ρωτάει:

— Ὑπάρχει ἐλπίδα νά μας βοηθήσῃ κανένας ἄλλος ἀπὸ τὸ Μπένσον;

— Εἶναι πολλοὶ ποὺ μισοῦν τὸν Φαζάνο κι' ἴσως ἔρθουν μὲ τὸ μέρος μας. Θά ἐρχόταν ὅλο τὸ χωριὸ μὰ φοβάται. Ὁ Φαζάνο μὲ τοὺς Μεξικάνους τοῦ τρομοκρατοῦν τώρα καὶ χρόνια τὸ Μπένσον.

— Πήγαινε νά συγκεντρώσῃς ὅσους μπορεῖς, τὸν παρακαλεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο. Θά σὲ περιμένουμε στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ.

Καθὼς ξεκινοῦν ἡ σκέψι τοῦ Τζῖμ πηγαίνει στὸν Πεπίτο, τὸν ἀγαπημένο τοῦ φίλο ποὺ ἔχει χαθῇ καὶ ἡ καρδιά του ματώνει ἀπὸ τὴ θλίψι. Ποιὸς ξέρει ποῦ νά θρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή, ἂν ζῇ ἢ ἂν ἔχῃ πεθάνει...

Οἱ περιπέτειες τοῦ Πεπίτο

Ο ΠΕΠΙΤΟ ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ, μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει πάρει, πηδώντας ἀπὸ τὸ δέντρο, στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Περιμένει τὸ τέλος του καὶ ἡ καρδιά του κοντεύει νά σταματήσει δταν... Ἐνα «πούφ» ἀκούγεται καὶ τὸ κεφάλι του χώνεται σὲ κάτι μαλακό. Τινάζει τὰ πόδια του καὶ κατορθώνει νά

ξεσφηνώσει το κεφάλι του πού... είχε χωθή σ' ένα σακκί με αλεύρι.

«Πεπίτο Γκονζάλες είσαι τυχερός, λέει στον έαυτό του. Ό μακαρίτης ό πατέρας σου δέν σ' έφησε νά πεθάνης. Σάν μυλωνάς πού ήταν, έφερε δίπλα στο παράθυρο ένα σακκί με αλεύρι και τή γλύτωσες».

— Τί ήταν αυτό; άκούει μιά φωνή πού τον κάνει νά συνέλθη και νά ζαρώση σέ μιά γωνιά.

— Θά μπήκε καμμιά γάτα από τό παράθυρο, άπαντάει μιά άλλη φωνή.

«Δέν ήταν γάτα, σενιόρ, χαμογελάει ό φίλος μας. Ήταν ό Πεπίτο Γκονζάλες πού θά σάς μπουμπουνίση μερικές πιστολιές και θά πάρη τό άσημένιο άστέρι άπόψε! Σέ λιγάκι θά δήτε τί σάς περιμένει».

Οί φωνές σταματούν και άποφασίζει νά κινηθί από τή θέσι του. Οτιάχνει τό σομπρέρο του πού έχει τσαλακωθή από τό πέσιμο κι' έχει γεμίσει αλεύρι και, με τό πιστόλι στο χέρι προχωρεί ψηλαφητά.

Άκολουθεί στην τύχη ένα διάδρομο και φθάνει σέ μιά πόρτα. Τήν άνοίγει, κατεβαίνει μερικά σκαλιά και συνεχίζει τήν περιπλάνησί του μέσα στο σκοτάδι χωρίς νά ξέρη κι' αυτός πού πηγαινέι και τί ζητάει.

Έχει μπη μέσα στην αίθουσα του μπάρ μά δέν τ'όχει πάρει είδησι. Καί, τώρα, άνεβαίνει τά σκαλιά πού οδηγούν στο πατάρι.

Σέ μιά στιγμή κουνάει τό κεφάλι του.

«Τί κουτός πού είσαι, Πεπίτο, λέει στον έαυτό του. Πώς θά μπορέσης νά θρής τό Φαζάνο μ' αυτό τό σκοτάδι; Δέν περιμένεις νά ξεμερώση γιά νά τον συγυρίσης όπως του άξίζει;»

Χωρίς νά πολυσκεφθή άποφασίζει νά κοιμηθί. Ψαχουλεύει δεξιά κι' άριστερά, θρίσκει ένα παλιό μπουλο, τό άνοίγει και χώνεται μέσα.

«Απόψε θά κάνω τον καλύτερο ύπνο τής ζωής μου! λέει. Πεπίτο κοιμήσου, ξεκουράσου και μη σέ νοιάζη. Ή τύχη σου

δουλεύει. Αύριο θά θγῆς σάν τὸ Λάζαρο ἀπὸ τὸ μπαούλο καὶ θά κἀνης τὸν Φαζάνο νὰ πάθῃ συγκοπή ἀπὸ τὸ φόβο του».

Κουρασμένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ κουραστικό ταξίδι κλείνει τὰ μάτια του καὶ τὸν παίρνει ἀμέσως ὁ ὕπνος...

Τὸν ξυπνοῦν μερικὲς φωνές. Περνοῦν λίγες στιγμὲς ὥσπου νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ θυμηθῇ ποῦ βρίσκεται. Τεντώνει τ' αὐτιά του καί... αὐτὰ ποῦ ἀκούει τοῦ παγώνουν τὸ αἷμα.

— Παιδιά, μιλάει κάποιος, αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ ἦρθε στὸ Μπένσον γιὰ νὰ θρῇ τὸ δολοφόνου τοῦ γερο Πάρκερ ἦταν τρομερὰ ἐπικίνδυνον. Μά... ἡ τύχη του τῷχε γραμμένο νὰ θρῇ τὸ τάφο του ἐδῶ...

— Δὲν λές καλύτερα νὰ γίνῃ στάχτη! λέει κάποιος ἄλλος καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

«Μίος Ντίος, γιὰ τὸν Τζίμ μιᾶνε! θγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ Πεπίτο. Μά... πῶς μπορεῖ νὰ ἔγινε στάχτη; Τί τὸν πέρασαν τὸν Τζίμ, κούτσουρο, ὥστε νὰ καῖ καὶ νὰ γίνῃ στάχτη;»

— «Ἐ, Φαζάνο, δὲν φέρνεις καμμιὰ καρέκλα νὰ καθήσουμε; λέει κάποιος.

— Καθῆστε σὲ κείνο τὸ μπαούλο.

Δυὸ χέρια ἀναποδογυρίζουν τὸ μπαούλο καὶ τὸ καπάκι του ἔρχεται πρὸς τὰ κάτω. «Ἐτσι... ὁ Πεπίτο δὲν μπορεῖ νὰ θγῇ, τώρα, μὲ κανέναν τρόπο!

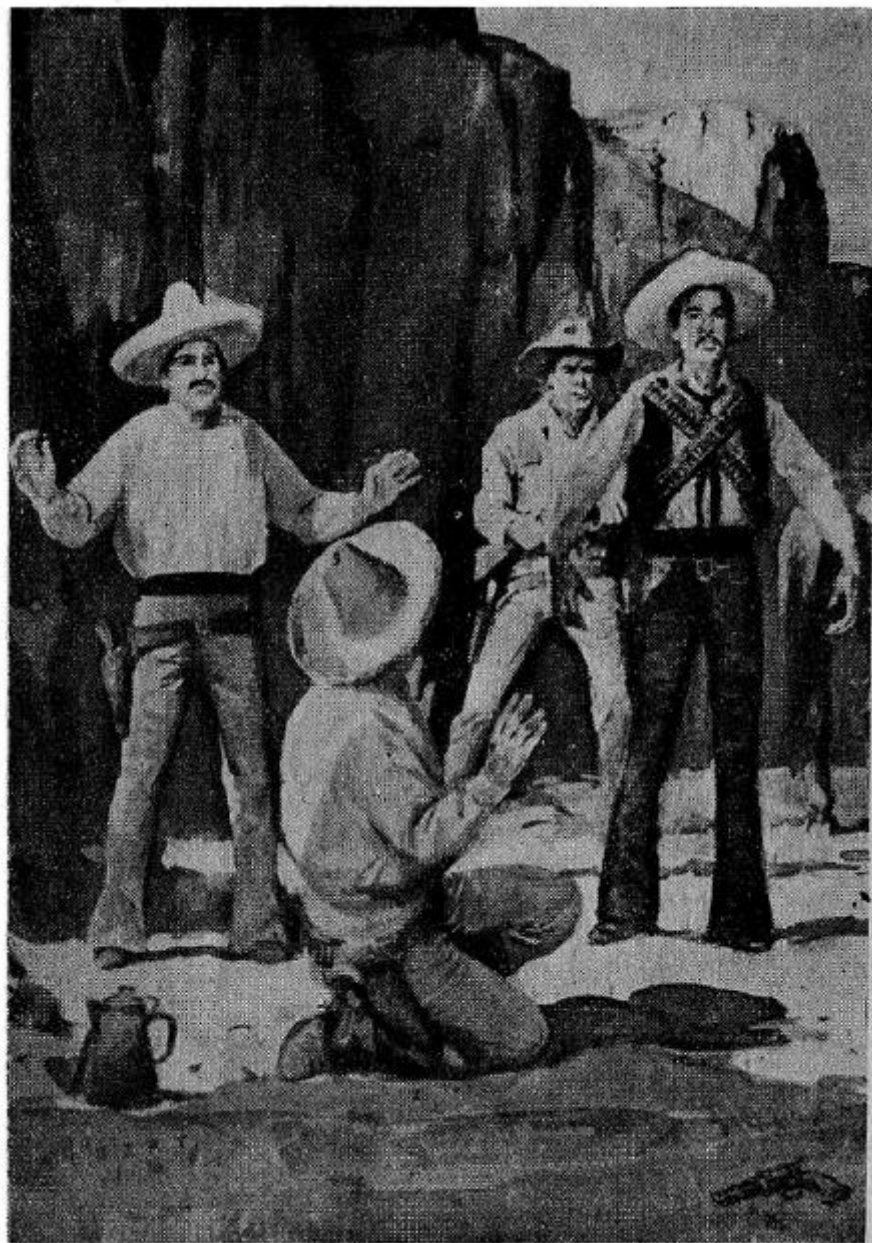
— Φέρε μας οὔϊσκι, Φαζάνο, νὰ γιορτάσουμε τὸ θάνατο τοῦ Μικροῦ Κάου - Μπού!

Τὰ φρύδια τοῦ Πεπίτο ζαρώνουν. Τί λένε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Σκότωσαν τὸ φίλο του; Μά... τότε... αὐτὸς τί κάθεται; Γιατί δὲν τραβάει τὸ πιστόλι του νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς δολοφόνους τοῦ φίλου του;

Τὸ δάχτυλό του εἰτοιμάζεται νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τίς συνέπειες μὰ δὲν προλαβαίνει γιατί ἀκούει κάποιον νὰ φωνάζῃ:

— «Ἐ, Φαζάνο!

«Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἀντηχεῖ ἓνας πυροβολισμὸς καί, ὁ Πεπίτο Γκονζάλες δὲν ἀργεῖ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου του φίλου. Εἶναι τόσος ὁ ἐνθουσιασμὸς του ποῦ μὲ πολὺ κόπο κρα-

Γιά καλό και για κακό σήκωσαν ψηλά τὰ χέρια...

τιέται νά μὴν ἀρχίσῃ νά χτυπάῃ τὸ μπαούλο καὶ νά θάλῃ τὶς φωνές.

Τεντώνει τ' αὐτιά του καὶ δὲν ἀργεῖ νά παρακολουθήσῃ ὅλη τὴ συζήτησι ἀνάμεσα στὸν Φαζάνο καὶ στὸ φίλο του.

«Τώρα θά σὰς δείξω ἐγώ, ἀποφασίζει σὲ μιὰ στιγμή. Θ' ἀρχίσω τοὺς πυροβολισμοὺς μέσα ἀπὸ τὸ μπαούλο καί...»

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ φρίκης διακόπτει τὶς σκέψεις του :

— Φωτιά!

— Τὸ καταραμένο παιδί ἔβαλε φωτιά!

— Θὰ μᾶς κάψῃ ζωντανούς!

Ἀκούει τοὺς κάου - μπόυς νά θήχουν καὶ νά τρέχουν δεξιά κι' ἀριστερά, ἀναποδογυρίζοντες καρέκλες καὶ τραπέζια.

«Θεοῦλή μου, θὰ καὼ κι' ἐγὼ μαζί τους!» λέει ὁ Πεπίτο καὶ ἀναποδογυρίζει τὸ μπαούλο ποὺ δὲν κάθεται κανεὶς τώρα ἐπάνω του.

Μέσα στὴ σύγχυσι ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ στὸν πυκνὸ καπνὸ ποὺ ὑπάρχει στὸ πατάρι, κανεὶς δὲν τὸν παίρνει εἴδησι.

— Ἄλτ! φωνάζει ὁ Πεπίτο Παραδοθῆτε! Εἶμαι ὁ Πεπίτο Γκονζάλες!

Τὰ λόγια του πνίγονται στὶς ἄλλες φωνές κι' ἔτσι, τὸν ἥρωα Πεπίτο δὲν τὸν ὑπολογίζει κανεὶς. Σταματᾷ τώρα νά φωνάζῃ γιὰτὶ τὸν πνίγει ὁ καπνὸς καὶ ἀρχίζει νά θήχῃ καὶ νά τρίβῃ τὰ μάτια του.

— Ὅλοι κάτω! φωνάζει κάποιος. Ἐφυγαν ἀπὸ τὸ μπάρ!

Κατεβαίνει κουτροθαλώνοντας τὴ σκάλα, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους καὶ θγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρ.

— Νὰ φύγουν δέκα ἀπὸ σᾶς καὶ νά πᾶνε στὴ σπηλιά! διατάζει κάποιος. Γρήγορα στὸ σταῦλο νά πάρετε τᾶλογα!

— Ἐλα, τί κάθεσαι; λέει κάποιος στὸν Πεπίτο καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Πεπίτο θέλει νά διαμαρτυρηθῇ καὶ νά τοὺς πῇ πὼς... εἶναι ὁ ἥρωϊκὸς θοηθὸς τοῦ Τζιμ Ἀνταμς, μὰ καταλαβαίνει πὼς κάτι τέτοιο θὰ σήμαινε τὸ θάνατό του κι' ἔτσι ἀναγκάζεται νά ὑπακούσῃ. Δὲν μπορεῖ καὶ νά ξεφύγῃ γιὰτὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἔχουν θάλῃ στὴ μέση καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ σταῦλο.

Δέκα ἄλογα εἶναι σελλωμένα. Πηδοῦν πάνω στίς σέλλες τους καί ξεκινοῦν καλπάζοντας. Ἐννέα ἐχθροὶ τοῦ νόμου καὶ ἓνας ὑπερασπιστῆς του! Ὁ ἥρωϊκὸς Πεπίτο Γκονζάλες!

«Θεοῦλη μου, τί ψωράλογο εἶναι αὐτὸ ποὺ καθαλλάω; λέει σὲ μιὰ στιγμή στὸν ἑαυτὸ του. "Ἀχ... Πελεγκρίνο καὶ πάλι Πελεγκρίνο!».

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ Μπένσον χωρὶς νὰ σταματήσουν τὸν καλπασμό τους καὶ κατευθύνονται πρὸς τὰ θουνά Σαγκουάρο. Καὶ τὸ παράξενο εἶναι πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους καθαλλάρηδες δὲν δίνει σημασία στὸν Πεπίτο. Εἶναι ὅλοι τους Μεξικάνοι.

— «Ἐ, πατριώτη, τὸν ρωτᾷς σὲ μιὰ στιγμή κάποιος, καινούργιος εἶσαι κι' ἐσύ;

— Ὀλοκαίνουργος! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πεπίτο.

— Ἐλπίζω νὰ μᾶς πληρώσουν καλά.

— Ἄν δὲν μᾶς πληρώσουν θὰ τοὺς σπάσω τὰ κεφάλια, ἀμίγκο! Γιατί ἐμένα μὲ λένε Πε...

— Πῶς σὲ λένε;

— Πέντρο!

— Κι' ἐμένα Πέντρο μὲ λένε. Θέλεις νὰ γίνουμε φίλοι;

— Ἀς τελειώσουμε πρῶτα μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἀμίγκο καὶ γινόμεστε ὅ,τι θέλεις.

Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα γρήγορο καλπασμὸ φθάνουν στὸ θουνὸ Σαγκουάρο καὶ σταματοῦν ἔξω ἀπὸ μιὰ σπηλιά.

Ἐνας Μεξικανὸς βγαίνει ἀπὸ μέσα καὶ τοὺς ρωτᾷ τί συμβαίνει.

— Μᾶς ἔστειλε ὁ Φαζάνο, τοῦ ἀπαντᾷ κάποιος ἀπ' ὅλους. Ὁ Τζιμ Ἀνταμς κατάφερε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ τοῦ θάλαμε φῶτιά καὶ λίγο ἔλλειψε νὰ μᾶς κάνῃ μεγάλο κακὸ στὸ μπάρ. Εὐτυχῶς γλυτώσαμε. Σὲ λίγο θὰ ἔρθῃ ὁ Φαζάνο μὲ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Μεξικανὸς ἐξαφανίζεται στὴ σπηλιά καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ θγῇ.

— Ὁ ἀρχηγὸς διατάζει νὰ χωριστῇτε σὲ δύο ομάδες, τοὺς λέει, καὶ νὰ περιμένετε διαταγές του. Τὸ μεσημέρι ἢ τὸ ἀπόγευμα θὰ χτυπήσουμε τὸ Μπένσον γὰ νὰ τελειώσουμε μιὰ καὶ κα-

λή μ' αυτό τὸ καταραμένο παιδί καὶ τὴν παρέα του ποὺ μᾶς μπήκε στὴ μύτη. Τὸ βοηθὸ τοῦ τὸν εἶδατε καθόλου;

—“Ὁχι! ἔχει τὸ θράσος ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Πεπίτο.

— Τέλος πάντων, θὰ ἡσυχάσουμε μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτοὺς. Ἡ μιὰ ὁμάδα νὰ πάῃ πρὸς τὸ ποτάμι καὶ ἡ ἄλλη στὸν ἀπέναντι λόφο ποὺ ἔρχεται ὁ δρόμος ἀπὸ τὸ διπλανό χωριό. Νὰ μὴν ἀφήσετε κανέναν νὰ περάσῃ γιατί ὑπάρχει φόβος νὰ ζητήσουν ἐνισχύσεις. Θὰ τοὺς χτυπήσουμε πρὶν προλάβουν νὰ κάνουν τίποτε. Σὲ δυὸ ὧρες θὰ πάρετε καινούργιες διαταγές.

Ὁ Πεπίτο ἀκολουθεῖ τὴν ὁμάδα ποὺ πηγαίνει πρὸς τὸ ποτάμι. Γιά καλὸ καὶ γιά κακὸ κατεβάζει τὸ συμπέρο ὡς τὴ μύτη του γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ κανεὶς.

Ἑβίβα μουτοάτοος ! Ἀρρίμπα Πετίτο !

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΕΞΙΚΑΝΟΙ ποὺ θρίσκονται στὴν ὁμάδα τοῦ Πεπίτο, φθάνουν κοντὰ σ' ἓνα θράχο κι' ἐτοιμάζονται νὰ καθίσουν γιὰ νὰ καπνίσουν τὸ τσιγάρο τους. Ὁ Πεπίτο θρίσκεται λίγα μέτρα μακριὰ τους. Ξαφνικά, κατάπληκτοι οἱ Μεξικανοί, τὸν βλέπουν νὰ τραβάῃ τὸ πιστόλι του καὶ νὰ στρέφῃ κατὰπάνω τους τὴν κάννη.

—“Ὑν ἄλτο λας μάνος! (ψηλὰ τὰ χέρια) τοὺς διατάζει.

— Τρελλάθηκες; τοῦ λένε μὰ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ σηκώνουν τὰ χέρια τους.

— Ναι, σενιόρες, τρελλάθηκα. Γυρίστε μου τίς πλάτες, σᾶς

παρακαλώ και άκουμπήστε τὰ χέρια πάνω στο θράχο. Άλλοί-
μονο σέ κείνον πού δέν θά ύπακούση. Είσατε τέσσερις και τὸ
πιστόλι μου έχει ἑξη σφαίρες. Μοῦ περισσεύουν και δύο. Ένας
ἀπό σᾶς νὰ κάνη μιὰ ὑποπτη κίνησι θά πάρη στο λαιμό του και
τούς ἄλλους.

— Μά... τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Κάνετε αὐτὸ πού σας λέω! ἀγριεύει ὁ Πεπίτο. Σκοπεύω
νὰ γίνω σερίφης!

Οἱ Μεξικανοὶ ὑπακούουν. Τοῦ γυρίζουν τὶς πλάτες και ἀ-
κουμποῦν τὰ χέρια στο θράχο.

— Άκουμπήστε και τὰ κεφάλια σας, ἀμίγκος.

Μόλις γίνεται κι' αὐτὸ πλησιάζει, παίρνει ἀπὸ τὸν καθένα
τὸ πιστόλι του και τὸ πετάει μακριά. Ὑστερα πιάνει τὸ δικό
του ἀπὸ τὴν κάνη και μὲ τὴ θαρειά σιδερένια λαβὴ χτυπάει τὸ
ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο τέσσερα κεφάλια. Οἱ Μεξικανοὶ πέφτουν κα-
ταγῆς, ἀναίσθητοι, σὰν ἄδεια τσουβάλια.

— Μπράβο δουλειά! λέει τὸ κωμικὸ παιδί στὸν ἑαυτὸ του.
Σὲ συγχάριω Πεπίτο Γκονζάλες. Εἶσαι ἄξιος νὰ γίνης σερίφης.

Παίρνει ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του τὸ σκοινὶ τοῦ λάσ-
σου και τούς δένει χειροπόδαρα. Τούς ρίχνει πάνω τους μερικά
κλαδιά γιὰ νὰ μὴ φαίνονται, διαλέγει τὸ πιὸ δυνατὸ ἄλλογο,
πηδάει στὴ σέλλα του και ἀκολουθώντας ἓνα στενὸ μονοπάτι
πού ξετυλίγεται ἀνάμεσα ἀπὸ δέντρα και ψηλοὺς θράχους, φεύ-
γει καλπάζοντας γιὰ τὸ Μπένσον.

Πρῶτος τὸν παίρνει εἰδησι ὁ γαῖδαρός του ὁ Πελεγκρίνο,
πού ἀρχίζει νὰ γκαρίζη θριαμβευτικά. Ὁ Τζιμ θγαίνει στὴν
πόρτα και... μόλις τὸν βλέπει, ἡ καρδιά του ἔρχεται στὸν τόπο
της.

— Ὁ Πεπίτο γύρισε! λέει στοὺς ἄλλους.

Κατεβαίνουν ὅλοι στὴν αὐλὴ και τὸν ὑποδέχονται μὲ γέ-
λια και χαρές.

— Έβίβα μουτσάτσος! τοὺς χαιρετάει τὸ κωμικὸ παιδί.

Ἄρριμπα Πεπίτο Γκονζάλες!

— Ποῦ ἦσουν, Πεπίτο; τὸν ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ποῦ ἦμουν; Νομίζεις πὼς ἐγὼ κάθομαι σὰν και σένα, ἄ-

μίγκο; Είχα πάει στο θουνό μαζί με τούς Μεξικανούς του Φαζάνο.

— Καί... δέν σέ σκότωσαν; τοῦ λέει κατάπληκτη ἡ Μπέττυ.

— Έμένα μέ λένε Πεπίτο Γκονζάλες, σιενιορίτα. Καμμιά σφαίρα δέν ἔχει γραμμένο πάνω της τὸ ὄνομά μου!

— Πές μου, τί ἔγινε; τὸν ξαναρωτᾷ ὁ Τζίμ.

Ὁ Πεπίτο τοῦ διηγεῖται τὴν περιπέτειά του καί τὸ Ἑλληνόπουλο ἀφοῦ τὸν σφίγγει μέ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά του, παίρνει ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του.

— Ξεκινᾶμε γιὰ τὸ θουνό Σαγκουάρο! Πρέπει νὰ χτυπήσουμε πρῶτα τοὺς ἐχθροὺς μας, νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουμε καὶ νὰ συλλάβουμε τὸν ἀρχηγό τους. Ὅλοι στ' ἄλογα! Πάρτε μαζί σας καὶ τίς καραμπίνες σας, ἀρκετὲς σφαίρες καὶ νερό.

Ένας πυρετὸς προετοιμασίας μάχης γεμίζει τὸ σπίτι τῆς Μπέττυ καί, σὲ λίγο, ὀχτῶ καθαλλάρηδες ξεκινοῦν γιὰ ν' ἀναμετρηθοῦν μέ τοὺς Μεξικανούς τοῦ Φαζάνο. Ὁ Τζίμ, ὁ Πεπίτο, ποὺ κουβάλλησε τὸν Πελεγρίνο του, ἡ Μπέττυ, ὁ Τόμ, ὁ Μπέν, ὁ ἐξάδελφος τῆς Μπέττυ καὶ δυὸ ἀκόμα φίλοι τοῦ Τόμ ποὺ δέχτηκαν νὰ τοὺς βοηθήσουν.

Ὁ Πεπίτο προχωρεῖ πρῶτος καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ Τζίμ κάρφωσε τὸ ἀστέρι ὧν σερίφηδων στὸ στήθος του. Τώρα πιά δέν ἔχει ἀνάγκη νὰ κρυφτῇ.

Μισὴ ὥρα χρειάζονται περίπου, γιὰ νὰ φθάσουν στὸ σημείο ποὺ ὁ Πεπίτο ἔχει ἀφήσει δεμένους τοὺς τέσσερις Μεξικανούς. Τοὺς θρῖσκουν ὅπως τοὺς ἀφησε, κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων. Αὐτὸ τοὺς καθησυχάζει. Φαίνεται πὼς κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἔλειπε ὁ Πεπίτο, δέν ἦρθε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους Μεξικανούς.

— Ἀφήστε τους ἐδῶ, παίρνει τὴν ἀπόφασί του τὸ Ἑλληνόπουλο. Νὰ πάρουμε μόνο τὰ ὅπλα τους μήπως καταφέρουν καὶ λυθοῦν.

Έχουν κατέθει ἀπὸ τὰ ἄλογά τους καὶ παίρνουν τὰ πιστόλια τῶν Μεξικανῶν, περιστοιχίζουσιν τὸ Ἑλληνόπουλο περιμένοντας νὰ τοὺς οδηγήσῃ τί θὰ κάνουν.

— Θὰ χτυπήσουμε χωρὶς ἀναβολὴ τὴ σπηλιά. τοὺς λέει τὸ

ήρωϊκό παιδί. "Αν κατορθώσουμε νά συλλάβουμε ή νά σκοτώσουμε τόν άρχηγό τους τότε ή σπείρα αὐτῶν τῶν κακούργων θά διαλυθῇ.

Ξαφνικά, ή Μπέττυ ξεφωνίζει φοβισμένα. Τραβοῦν ὅλοι τὰ πιστόλια καί σκορπίζουν. Ἀκούγονται θήματα νά πλησιάζουν καί, ἀπό τή μιὰ στιγμή στήν ἄλλη, πίσω ἀπό μερικούς θάμνους ξεπροβάλλουν μερικοὶ κάου - μπόυς.

— Ψηλά τὰ χέρια! δίνει πρῶτο τὸ σῦνθημα τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου...

Δὲν προλαβαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ διαταγή του. Οἱ κάου - μπόυς τραβοῦν τὰ πιστόλια ἀποφασισμένοι νά πολεμήσουν. Καί τότε... τὸ πιστολίδι ἀρχίζει. Ὁ Τζιμ μὲ τοὺς φίλους του πυροβολοῦν στὸ ψαχνό γιατί καταλαβαίνουν πὼς λίγο νά διστάσουν, ή ζωή τους παίζεται κορώνα γράμματα. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς κάου - μπόυς παρατάνε τὰ πιστόλια τους καί πέφτουν χάνοντας κάθε ὀρεξί γιὰ πόλεμο. Οἱ ἄλλοι δυὸ προλαβαίνουν καί πυροβολοῦν. Ἡ μιὰ σφαῖρα ἀστοχεῖ, περνώντας πλάϊ στὸ αὐτὸ τοῦ Πεπίτο ἐνῶ ή ἄλλη τραυματίζει ἐλαφρά τὸν Τόμ στὸ ἀριστερὸ χέρι.

Οἱ δυὸ κάου - μπόυς ποὺ πυροβόλησαν δὲν ἀργοῦν νά θροῦν τὴν τύχη τῶν ἄλλων, μὲ μιὰ σφαῖρα τοῦ Πεπίτο καί μιὰ τοῦ Μπέν.

Ἡ Μπέττυ, ποὺ δὲν ἔχει τρομάξει καθόλου ἀπὸ τὴ μάχη, τρέχει κοντὰ στὸν Τόμ.

— Χτύπησες; τὸν ρωτᾷ καί στὸ πρόσωπό της καθρεφτίζεται ή ὀδύνη. Πονᾷ πολύ;

— Δὲν εἶναι τίποτα, λέει χαμογελώντας ὁ Τόμ καί σηκώνει τὸ ματωμένο χέρι του.

Εὐτυχῶς ή σφαῖρα δὲν τοῦ ἀγγίξε τὸ κόκκαλο. Ὁ Τζιμ τοῦ ξεγυμνώνει τὸ χέρι καί μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μπέττυ τυλίγει τὴν πληγὴ του μὲ καθαρὸς ἐπιδέσμους.

Ἡ αἱμορραγία δὲν ἀργεῖ νά σταματήσει.

— Νά γυρίσης στὸ Μπένσον, τὸν συμβουλεύει ὁ Τζιμ.

— Σίγουρα θά ἀστειεύεσαι, τοῦ λέει γελώντας ὁ Τόμ. Δὲν πρόκειται νά φύγω ἀπὸ κοντά σας. Τὸ χέρι μου δὲν μὲ δυσκο-

λεύει καθόλου. "Επειτα... τὸ δεξὶ πού κρατάει τὸ πιστόλι δὲν ἔχει πάθει τίποτε.

— Τότε... ὅλοι στὰ ἄλογά σας! διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— "Ε! τοῦ λέει ὁ Πεπίτο. Μὴν ξεχνᾶς πῶς ὁ Πεπίτο Γκονζάλες καθαλλάει γάϊδαρο. Δηλαδή, μόνο ὅσοι ἔχουν ἄλογα θὰ καθαλλήσουν; Χαρᾶς τὰ ψοφήμια σας!

— "Ελα, Πεπίτο, δείξε μας τὸ δρόμο πρὸς τὴ σπηλιά. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό.

Ἀνεβαίνουν στὶς σέλλες τους καὶ ξεκινοῦν καλπάζοντας.

— Μπέττυ, ρωτᾶει σὲ μιὰ στιγμή τὸ Ἑλληνόπουλο τὴν κοπέλλα, σὲ ποιο μέρος τοῦ βουνοῦ θρῖσκονται τὰ χωράφια σας;

Ἡ κοπέλλα τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι τῆς μιὰ ἄγωνα καὶ κοκκινωπὴ ἔκτασι.

— Χμ, κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψη. Τώρα ἀρχίζω καὶ καταλαβαίνω.

— Τί καταλαβαίνεις; ρωτᾶει ἡ κοπέλλα.

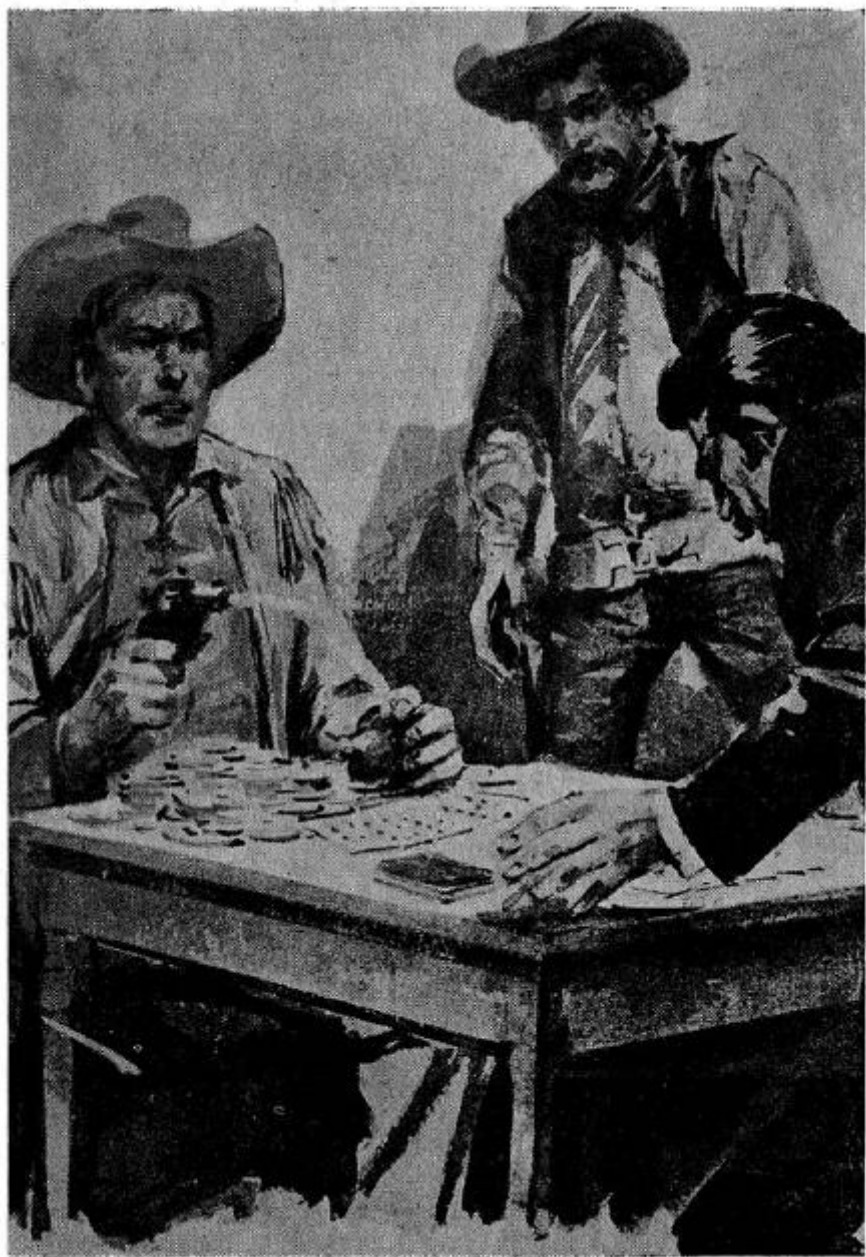
— Κάτι πού... ἂν θγῶ ἀληθινός, θὰ πάρης μιὰ μεγάλη χαρά, Μπέττυ. Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀργότερα, ἂν καταφέρουμε καὶ γυρίσουμε ζωντανοὶ στὸ Μπένσον.

— Νὰ ἡ σπηλιά! λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Πεπίτο καὶ τοὺς δείχνει μιὰ τρύπα πού μόλις διακρίνεται στὴν πλαγιά ἑνὸς λόφου.

— Πεπίτο, τοῦ λέει ὁ Τζίμ, πόσοι ὑπολογίζεις πῶς θὰ εἶναι οἱ κάου - μπόυς πού θὰ θρῖσκονται στὴ σπηλιά;

— Ξέρω κι' ἐγώ, Τζίμ; Ἀπὸ τὸ Μπένσον ἤρθαμε ἑννέα. Θὰ ἦταν ἄλλοι τόσοι, περίπου.

Πυροβόλησε κάποιον πού ειπε ένα άστεϊο...

Τὸ Λάδσο τοῦ νόμου

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΚΑΝΕΙ νόημα στους φίλους του νὰ σταματήσουν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δέντρων μιᾶς ρεματιᾶς.

— Δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ πᾶμε στὴ σπηλιά, τοὺς λέει. Εἶναι σὲ ὕψωμα καὶ θὰ μας ἔχουν κάτω ἀπὸ τὴ μπούκα τῶν ὄπλων τους. Τὸ μέρος εἶναι σχεδὸν γυμνὸ καὶ ἂν ταμπουρωθοῦμε ἐμεῖς θὰ εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ ἄλογά μας.

— Τί πρέπει νὰ κάνουμε, τότε; ρωτᾷ ὁ Μπέν.

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο, τοῦ λέει χαμογελώντας τὸ θρυλικὸ παιδί. "Αν ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ πᾶμε κοντὰ τους μπορούν νὰ ἔρθουν ἐκεῖνοι σὲ μᾶς.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, παιδί μου.

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς ξεγελάσουμε καὶ νὰ τοὺς παρασύρουμε πρὸς τὰ ἑδῶ. Πεπίτο! Εἶσαι ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσης τὴν πιὸ ρισκοκίνδυνη ἀποστολὴ τῆς ζωῆς σου;

Ὁ Πεπίτο σηκώνει περήφανος τὸ κεφάλι του.

— Ἐμένα μὲ λένε Πεπίτο...

— Γκονζάλες, συμπληρώνει τὸ Ἑλληνόπουλο. Κι' εἶσαι ἀπὸ τὴν Τσιχουάουα τοῦ Μεξικοῦ. Τὸ ξέρω. Λοιπόν, γενναῖε Πεπίτο πρέπει νὰ πᾶς μόνος σου πρὸς τὴ σπηλιά καλπάζοντας καὶ μὲ κατεβασμένο τὸ σομπρέρο σου. Μόλις φθάσης κοντὰ τῆς θὰ τοὺς φωνάξεις πῶς οἱ σύντροφοί σου οἱ Μεξικανοὶ εἶναι κυκλωμένοι ἀπὸ μένα καὶ τοὺς φίλους μου καὶ πῶς ἐσὺ κατῴρθωσες νὰ ξεφύγης ἀπὸ τὸν κλοιό. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, Τζιμ καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ εἶπες μά... θὰ

πρέπει νά τὸ πῆς καὶ στὸν Πελεγκρίνο. Εἶπες νά πάω καλπάζοντας; Δὲν βλέπεις πού μὲ τὸ στατιὸ σέρνει τὰ πόδια του;

— Εἶσαι κουτός, Πεπίτο! Θὰ πᾶς μὲ ἄλογο καὶ ὄχι μὲ τὸν Πελεγκρίνο σου. Γιατὶ οἱ Μεξικανοὶ μόλις σέ δοῦν μὲ τὸ γαϊδαρο θὰ καταλάβουν ποιὸς εἶσαι.

— Τόμ, κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογο σου ν' ἀνέβῃ ὁ Πεπίτο.

Ὁ Πεπίτο θρίσκειται, καθισμένος στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου.

— Πρόσεξε νάχης χαμηλωμένο τὸ συμπρέο σου, Πεπίτο, τὸν συμβουλεύει τὸ Ἑλληνόπουλο. Καὶ νά τοὺς τὸ φωνάξης ἀπὸ μακριά. Νά τοὺς πῆς πὼς ἔχουμε κυκλώσει τοὺς Μεξικανούς πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους. Ἔτσι, ὅταν θὰ φθάσουν καλπάζοντας ὡς ἐδῶ, θὰ πέσουν ἀνύποπτοι στὴν παγίδα μας. Πρόσεξε, ὅμως, ὅταν πλησιάσουν πρὸς τὸ ποτάμι, ἐσὺ νά πηδήσης ἀπὸ τὸ ἄλογο σου, νά ταμπουρωθῇς καλὰ πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα καὶ νά τοὺς χτυπᾶς ἀπὸ πίσω. Ἄν πετύχῃ τὸ σχέδιό μας θὰ πάθουν σωστὴ πανωλεθρία.

Ἄν δὲν πετύχῃ, ὅμως; Ἄν οἱ Μεξικανοὶ ἀναγνωρίσουν τὸν Πεπίτο;

Προσπαθεῖ νά διώξῃ αὐτὲς τίς σκέψεις καὶ λέει στὸ φίλο του :

— Πήγαινε, γενναῖε Πεπίτο!

Ὁ Πεπίτο σπειруνιάζει τὸ ἄλογο καὶ γίνεται ἄφαντος πίσω ἀπὸ ἓνα σύννεφο σκόνης.

Γιὰ τὸν Τζιμ καὶ τοὺς φίλους του ἀρχίζει τώρα τὸ μαρτύριο τῆς ἀγωνίας. Τί θὰ κάνῃ ὁ Πεπίτο; Θὰ καταφέρῃ νά τοὺς παρασύρῃ πρὸς τὴν παγίδα;

— Πάρετε θέσεις, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Κρυφθῆτε πίσω ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους ὥστε νά μὴ σᾶς δοῦν ἀπὸ μακριά. Ἄν δὲν πυροβολήσω ἐγὼ πρῶτος δὲν θὰ πυροβολήσῃ κανεὶς σας!

Διαλέγει γιὰ τὸν καθένα καὶ τὴ θέσι του καὶ ἐπιθεωρεῖ τὴ πιστόλι του. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Περνοῦν πέντε λεπτὰ, δέκα λεπτὰ... Ἡ ἀγωνία τοὺς φθάνει στὸ κατακόρυφο.

«Θεέ μου, ἄς μὴν πάθῃ τίποτα ὁ Πεπίτο, προσεύχεται. "Ἄν πάθῃ τίποτε δὲν θὰ ἡσυχάσω ποτέ στὴ ζωὴ μου...».

Ξαφνικά, τεντώνει τ' αὐτιά του.

— "Ερχονται! λέει πρῶτος ὁ Μάικλ, ὁ ἐξάδελφος τῆς Μπέτυ. 'Ακούω πολλά ποδοβολητά.

Τὰ χέρια σφίγγουν τὰ πιστόλια καὶ οἱ καρδιές χτυποῦν δυνατά. Τὸ 'Ελληνόπουλο σηκώνει μὲ προφύλαξι τὸ κεφάλι του καὶ στὴν πλαγιά ἑνὸς λόφου διακρίνει καμμιὰ δεκαπενταριά καθαλλάρηδες νὰ καλπάζουν συγκεντρωμένοι. Δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἂν εἶναι μαζί τους καὶ ὁ Πεπίτο.

— Προσέξτε μήπως σκοτώσουμε τὸν Πεπίτο! συμβουλεύει τοὺς φίλους του. Πρῶτος θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα.

Περνοῦν ἄλλα πέντε λεπτά ἀγωνίας. Τοὺς καθαλλάρηδες τοὺς κρύβει τώρα ἕνας μικρὸς πέτρινος λόφος. Καὶ νὰ πού, ξαφνικά, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους πολὺ κοντά.

Τὸ 'Ελληνόπουλο σηκώνει τὸ πιστόλι του. Τὰ μάτια του δὲν ἀργοῦν νὰ διακρίνουν τὸν Πεπίτο. 'Ακολουθεῖ τελευταῖος... Μὰ νὰ πού... σταματᾷ τὸ ἄλογό του, πηδάει ἀπὸ τὴ σέλλα καὶ ταμπουρώνεται πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα.

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!», ψιθυρίζει καί... τραβώντας τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, θγαίνει μπροστὰ στοὺς κάου - μπόυδες.

— "Ἄλτ! τοὺς φωνάζει προτείνοντας τὸ πιστόλι. 'Εν ὀνόματι τοῦ νόμου σας διατάζω νὰ παραδοθῆτε!

Οἱ κάου - μπόυ μόλις βλέπουν τὸ παιδί μὲ τὸ ἀσημένιο ἄστέρι στὸ στήθος ξαφνιάζονται. Κρατοῦν τὰ χαλινάρια καί, ὅλοι τους σχεδὸν φέρνουν τὰ χέρια τους στὴ ζώνη τους γιὰ νὰ τραβήξουν τὰ πιστόλια. Καὶ τότε... τὸ 'Ελληνόπουλο πατάει τὴ σκανδάλη.

"Ενα χαλάζι ἀπὸ σφαῖρες κατευθύνεται ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος τους. 'Η σκηνὴ πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ δραματικές πού μποροῦν νὰ ὑπάρξουν. Πέντε ἀπὸ τοὺς κάου - μπόυς γκρεμίζονται θανάσιμα χτυπημένοι, ἀπὸ τὰ ἄλογά τους, ἐνῶ τὰ ἀνύποπτα ζῶα χλιμιντρίζουν τρομοκρατημένα καὶ προσπαθοῦν νὰ φύγουν μακριά.

— Παραδοθήτε! φωνάζει πάλι τὸ Ἑλληνόπουλο πού δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ σκοτώνη ἔστω καὶ τοὺς πιὸ φοβεροὺς κακούργους ἀκόμα. Προτιμάει νὰ τοὺς συλλαμβάνη αἰχμαλώτους γιὰ νὰ τοὺς τιμωρῇ ἢ δικαιოსύνῃ. Μά, οἱ κάου - μπόυς δὲν ὑπακούουν στὴ διαταγὴ τοῦ καὶ τὰ πιστόλια τοὺς ἀναλαμβάνουν νὰ τοὺς λογι-
κέψουν.

Τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς στρέφουν τὰ χαλινάρια ἑτοιμοὶ νὰ πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μά... αὐτοὺς τοὺς ἀναλαμβάνει ὁ Πεπί-
το, μὲ πυροβολισμοὺς καὶ ἀγρίοφωνάρες:

— Ἀρρίμπα, ἀρρίμπα! Ποῦ εἶσαι Πελεγκρίνο νὰ δῇς τὸ ἀ-
φεντικό σου! Ἐθίβα μουτσάτσος!

Πέντε ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε κάου - μπόυς ἐγκαταλείπουν τὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν καλπάζοντας. Καὶ τότε, τὸ λάσσο τοῦ Ἑλληνόπουλου, τὸ φοβερό λάσσο τοῦ νόμου πού δὲν λαθεύει ποτέ, μπαίνει σ' ἐνέργεια.

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ δοκιμάζουν τὸ θανάσιμο σφιξιμο τῆς θηλειᾶς. Οἱ ἄλλοι δύο, εἶναι τόσο τρομοκρατημένοι πού δὲν τολμοῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ Ἑλληνόπουλο. Σπειρου-
νίζουν τ' ἄλογά τους καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ποτάμι μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν καὶ νὰ σωθοῦν, ἐνῶ κάθε τόσο γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω τὰ κεφάλια τους γιὰ νὰ δοῦν ἂν τοὺς ἀκολουθεῖ.

Μά τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν τοὺς ἀκολουθεῖ. Κάνει ἕναν ὁ-
λόκληρο κύκλο, τοὺς θγαίνει μπροστὰ καὶ προτείνει τὸ πιστό-
λι του.

Τὰ ἄλογα τῶν ἀντιπάλων τοῦ σταματοῦν καὶ ὁ Φαζάνο μὲ τὸν σύντροφό του σηκώνουν τὰ χέρια.

— Κατεβῆτε ἡσυχά - ἡσυχά, τοὺς διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἀμίλητοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὑπακούουν καὶ κατεβαίνουν ἀπὸ
τ' ἄλογα.

Κατεβαίνει καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὴ σέλλα του.

— Φαζάνο, ἔχουμε νὰ συζητήσουμε ἐμεῖς οἱ δυό, λέει στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπάρ. Ἐχουμε νὰ ποῦμε πάρα πολλὰ...

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του βλέπει τὸν δεῦτερο κάου -

μπόυ νά παίρνη μιὰ ξαφνική τούμπα καί νά τραβάη τὸ πιστόλι του.

Ἀστραπαῖα, τὸ Ἑλληνόπουλο, δίνει στροφή στὸ πιστόλι του καί πατάει τὴ σκανδάλη. Ὁ κάου-μπόυ πέφτει γιὰ πάντα στὸ ἔδαφος καί μένει ἀκίνητος ἐνῶ ἡ κάννη τοῦ πιστολιοῦ τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ σημαδεύει ξανά τὸ στήθος τοῦ Φαζάνο, λές καί δὲν κινήθηκε καθόλου.

— Ψηλά τὰ χέρια, Φαζάνο, τοῦ λέει καθὼς τὸν βλέπει νά λυγίζει τοὺς ἀγκῶνες του.

Ὁ Φαζάνο τὰ χρειάζεται καί ἀρχίζει νά τρέμη ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Λοιπόν; τοῦ λέει μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἀρχισε, Φαζάνο. Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα. Καί σὲ προειδοποιῶ πὼς δὲν ἀστειεύομαι. Ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχηγός σου;

— Ὁ Ρέντ Μόργκαν.

— Ὁ Ρέντ Μόργκαν; Αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ ποὺ παριστάνει τὸν πονόψυχο ἄνθρωπο; Τὸ εἶχα καταλάβει, Φαζάνο. Πλήρωσε πέντε χιλιάδες δολλάρια τὸν Μπόμπ Πάρκερ γιὰ ν' ἀγοράση μερικὰ ἄγωνα χωράφια. Μά... ποιὸς πετάει ἔτσι τὰ λεφτά του; Ὁ Ρέντ Μόργκαν εἶναι ἐξυπνος. Εἶναι θέβαιος πὼς κάτω ἀπὸ τὰ χωράφια τοῦ Πάρκερ ὑπάρχει ἀφθονο πετρέλαιο. Γι' αὐτὸ εἶναι ἄγωνα τὰ χωράφια. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού τοὺς ἔρριξα τὸ κατάλαβα.

— Εἶσαι διαβोλεμένος, Μικρὲ Κάου - Μπού! κάνει κατάπληκτος ὁ Φαζάνο.

— Σὲ πλήρωνε καί σένα ὁ Ρέντ Μόργκαν, συνεχίζει τὸ Ἑλληνόπουλο, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσης νὰ πάρη στὴν κατοχὴ του ὅλα τὰ χωράφια ποὺ θρῖσκονται σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Κι' ἐσύ θρῆκες μερικοὺς ἀδίστακτους Μεξικανούς, ληστὲς καί κακούργους καί βοηθοῦσες τὸν Ρέντ Μόργκαν στὰ σχέδιά του. Ὅμως, τὰ λεφτά τοῦ Μπόμπ Πάρκερ ποιὸς τὰ πῆρε, Φαζάνο; Μήπως ὁ ἴδιος ὁ Μόργκαν.

— Ναί... Ὅταν ἔφυγε ὁ Πάρκερ, ἔστειλε ξοπίσω του ἕναν κάου - μπόυ νὰ τὸν σκοτώσῃ καί νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεφτά...

— Ποιὸν κάου - μπόυ;

Ο Φαζάνο του δείχνει με το βλέμμα του το νεκρό κάου-μπόυ που βρίσκεται νεκρός δίπλα του.

Ξαφνικά, ο Φαζάνο χαμηλώνει το χέρι του μά... το δάχτυλο του Έλληνόπουλου πατάει τη σκανδάλη και... ο κακούργος πηγαίνει να συναντήσει τον σύντροφό του στον Άδη.

Το Έλληνόπουλο ετοιμάζεται να θάλη το πιστόλι στη θήκη του μά... ένα σαρκαστικό γέλιο ακούγεται πίσω του. Γυρίζει και... το αίμα του παγώνει. Είναι ο Ρέντ Μόργκαν! Έχει κατέβει από το άλογο του και... με το πιστόλι του σημαδεύει το ήρωϊκό παιδί.

— Λοιπόν; του λέει ειρωνικά. Ψηλά τὰ χέ... .

Αυτό που γίνεται δεν θά μπορούσε ποτέ να το προβλέψει ο Ρέντ Μόργκαν. Ο Κεραυνός που βρίσκεται λίγο πιο πέρα, μόλις βλέπει πως ο κύριός του κινδυνεύει, ορμάει καταπάνω στον Ρέντ Μόργκαν και τον ρίχνει κάτω ποδοπατώντας τον άγρια...

Το Έλληνόπουλο παίρνει μια θαυμάσια ανάσα. Τη γλύτωσε σαν από θαύμα. Και χρωστάει τη ζωή του στο πιστό του άλογο, τον Κεραυνό...

— Ευχαριστώ, του λέει φθάνοντας κοντά του και χαϊδεύοντάς του το κεφάλι. Αυτό δεν θά το ξεχάσω ποτέ μου, Κεραυνέ!

Και τὰ μάτια του Έλληνόπουλου δακρύζουν. Ύστερα σκύβει, ψάχνει τις τσέπες του Ρέντ Μόργκαν, βρίσκει το χαρτί με την υπογραφή του Μπόμπ Πάρκερ και το σκίζει σε μικρά κομμάτια.

* * *

Μια ώρα αργότερα τὰ δυο ήρωϊκά παιδιά με τούς φίλους τους μπαίνουν στο ήσυχο Μπένσον.

— Μπέττυ, λέει το Έλληνόπουλο στην κοπέλλα, μήν πουλήσης ποτέ τὰ άγωνα χωράφια σου στο Σαγκουάρο. Κάτω από την ξερή γή τους υπάρχει πολύ πετρέλαιο. Τ' άκους, Τόμ; λέει και στο νεαρό Τόμ. Ή Μπέττυ χρειάζεται την προστασία σου. Είσατε και οι δυο μόνοι στη ζωή...

Ο Τόμ με την Μπέττυ σκύβουν τὰ κεφάλια και κοκκινίζουν από τη ντροπή.

— Νά μάς καλέσετε στο γάμο σας, λέει το Έλληνόπουλο.
Κι' ύστερα γυρνώντας πρὸς τὸν Πεπίτο:

— Εἶσαι ἕτοιμος, φίλε; Πρέπει νὰ φύγουμε.

— Μά... γιατί; διαμαρτύρεται ἡ Μπέττυ. Πρέπει νὰ καθή-
σετε, νὰ ξεκουραστήτε...

— Σενιορίτα, ἡ δική μας μοίρα εἶναι νὰ περπατάμε, τῆς
λέει ἀναστενάζοντας ὁ Πεπίτο.

Σὲ λίγο, ἡ Μπέττυ, ὁ Τόμ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγκαλιάζουν καὶ
ἀποχαιρετοῦν τὰ παιδιά, εὐχαριστώντας τους γιὰ τὴ βοήθεια
ποὺ τοὺς πρόσφεραν.

— Γεῖά σας! τοὺς χαιρετάει τὸ Έλληνόπουλο σηκώνοντας
ψηλὰ τὸ χέρι του, καθὼς ἀνεβαίνει στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.
Καλὴ ἀντάμωσι.

— Καλὴ ἀντάμωσι, Μικρὲ Κάου-Μπού! Καλὴ ἀντάμωσι,
Πεπίτο!

— Ἄστα λὰ θίστα (καλὴ ἀντάμωσι) χαιρετάει κι' ὁ Πεπίτο,
κατεβάζοντας τὸ συμπέρεο του ὡς τὸ σαγόνι γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ
βουρκωμένα του μάτια.

Σὲ λίγο, ἡ Μπέττυ, ὁ Τόμ καὶ οἱ φίλοι τους, βλέπουν τὰ
δυὸ ἡρωϊκὰ παιδιά νὰ σκεπάζονται ἀπὸ ἓνα σύννεφο σκόνης
στὸ θάθος τοῦ δρόμου...

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ ἑλληνικὰ

ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ

COPYRIGHT 1963

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1 - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1963

ΕΚΔΟΣΙΣ «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΟΥΚ» — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα : ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1, Πέμπτος ὁροφος — Τηλέφ. 235.271

Καλλιτεχνικὴ Διεύθυνσις : Κ. ΡΑΜΠΑΖΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ

Κυκλοφορεί κάθε
Τρίτη, σε μεγάλο
σχήμα. Κάθε τεύχος
του και μιά αὐτοτε-
λὴς συναρπαστικὴ
περιπέτεια.

ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΡΑΧΜΑΙ
2